

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτά.

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἑλλοδακῇ . . . . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΒΔΟΜΑΔΟΣ.
Ἐν δὲ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον.
- Διαγωνισμός.
- Τὰ βρέφη τοῦ Ἁγίου Φλώρου.
- Ζωίτια.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Νεώτατα περὶ Κενέζων.
- Ἀρχαία ἐν Μεξικῷ (ἀνήγημα).
- Ἰνδιανῶν.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά
- Ἐπιστολαί.
- Μελέτη ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων.
- Οἱ μῦθοι τῶν Ἰσσοῦ.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Ἀδαμαντολογία — Μαγιστοὶ καὶ ἱερεῖς. — Στατιστικὴ τοῦ Ἀθηναίου τύπου. — Φυσιολογία κλ.).
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Λύσεις—Λύται.
- Παροράματα.
- Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτου. Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου. Συμεῶν τοῦ Στυλίου καὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.
[Ἐν Συμεῶν ἐγεννήθη τῷ 392 μ. Χ. ἔζησεν ἐπὶ αὐτοῦ ὄψηλός καὶ ἐτελεύτησεν τῷ 461. — Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐγεννήθη τῷ 1654 π. Χ. καὶ ἐτελεύτησεν τῷ 1544].

ἹΣΤΟΡΙΑ. 1824. Ὁ Τουρκικὸς στόλος προσβάλλει τὴν Σάμον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

πρὸς περιουναγωγὴν Ἑλληνικῶν παραδόσεων

«Verba volant»

Ὅπου ὁ γραπτὸς λόγος αἰωπᾷ, ὅπου τὸ μνημεῖον τῆς τέχνης οὐδὲν ἐρμηνεύει, ἐκεῖ ἡ παραδόσις! διαφωτίζει τὸν ἱστορικὸν καὶ τὸν λαογράφον ἐν γένει.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι πηγαὶ τῆς ἱστορίας — τῆς ἀπωτέρας ἢ μεταγενεστέρας ἀρχαιότητος — οὐδεὶς κίνδυνος νὰ ἐκλίπωσιν, ἐνόσφ ἐλαχίστη περὶ αὐτῶν καταβάλλεται φροντίς, αἱ δὲ Ὁμήρου καὶ Ἡρόστρατος θεωροῦνται ὡς ἐξαιρέσεις! τὸ αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὰς παραδόσεις καὶ παραδόσεις, λέγει συγγραφεὺς τις, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς πρὸ αἰῶνων ἔχει διατηρήσει διαδοχικῶς ἐν τῇ ἀμαθείᾳ αὐτοῦ, καὶ τὰς ὁποίας διηγείται κατὰ τὰς χωρικὰς ἐσπερίδας ἢ περὶ τὰς πυρὰς τῶν ποιμένων, ἐξαλείφονται ὀσμῆραι.... Καὶ ἂν ἀφήσωμεν νὰ διέλθῃ μία εἰσέτι δεκαετηρίς, οὐδεμίαν αὐτῶν ἢ μνήμη θέλει τηρηθῆ. Καὶ ἐν τούτοις εἰσὶν ἀξιαὶ ὅλης τῆς προσοχῆς τῶν λογίων».

Αἱ παραδόσεις τοῦ λαοῦ παρακολου-

1. Παραδόσεις, ὡς γνωστὸν, ὀνομάζονται: πᾶσα διήγησις, ἀπὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων μεταδομένη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἐν ἣ ὑπολανθάνουσιν ἱστορικαὶ τινες ἢ θρησκευτικαὶ ἀλήθειαι, ἢ ἀναφέρονται ἤθη, ἔθιμα, προλήψεις καὶ ἐν γένει δοξασαί, εἰς προγενεστέραις ἐποχῆς ἀνήκουσαι, καὶ πρὸ πολλοῦ εἰς ἀχρηστίαν περιελθούσαι.

θοῦσιν εἰς τὸ μνῆμα τοὺς γέροντας, τοὺς πιστοὺς αὐτῶν θεματοφύλακας, μέσφ, πολλακίς, τῶν εἰρωνειῶν τῆς συγχρόνου νεότητος. Τίς οἶδε δὲ πόσοι τοιοῦτοι ἐθνικοὶ θησαυροὶ μέχρι τοῦδε ἀπωλέσθησαν!!

Ἐν τούτοις ἀπό τινος ἤρξατο ἐννοουμένη ἢ πρὸς γνῶσιν τοῦ ἑλληνικοῦ βίου χρησιμότης τῶν παραδόσεων, αἵτινες καὶ εἰς τὸν λογοτέχνην, τὸν ἐπὶ ἑλληνικῶν ὑποθέσεων θεωροῦντα καθῆκον τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὸ νῆμα νὰ περιελίσσῃ, εἰσὶν ἀπαραίτητοι.

Καὶ ἐδημοσιεύθησαν μὲν ἱκαναὶ παραδόσεις ὑπὸ φίλων τῶν τοιούτων συλλεγεῖσθαι καὶ ἐν περιοδικοῖς ἢ ἐν ἰδιαιτέροις δημοσιεύμασι καταχωρισθεῖσαι, ἀλλ' οὐδεμίαν συστηματικὴν ἐργασία πρὸς τοῦτο ἐγένετο, μονοῦ δὲ παρέργου τὰ τοιαῦτα συνελέγοντο, ἅτε μὴ ἀμειβομένου τοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὸ βιοποριστικὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα ἀφωσιωμένου, συλλογῶς.

Σοβαρωτέρα κάπως ἐργασία ἐγένετο διὰ τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ἀξιολόγου φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις ὅμως ἀτυχῶς εἶνε δυσπρόσιτος τοῖς πολλοῖς, ὡς ἀπαιτῶν πλήρεις συλλογὰς.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἐβδομάς προκηρῦσσει διαγωνισμὸν πρὸς περιουναγωγὴν παραδόσεων ἐκ πάσης Ἑλληνικῆς χώρας, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α. Αἱ παραδόσεις δεόν νὰ γράφονται εἰς ἡν γλῶσσαν ἤκουσεν αὐτὰς διηγουμένας ὁ συλλέκτης καὶ μόνον ὁσάκις ὁ συλλέκτης περιγράφῃ τὸν τόπον ἢ ἄλλο τι σχετικὸν δύναται νὰ μεταχειρίζεται τὴν καθαρεύουσαν.

β. Ὁ συλλέκτης δεόν νὰ ἀποφεύγῃ κρίσεις ἰδίως πρὸς ἐξήγησιν ἀσαφῶν, ἢ συγκρίσεις πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, ἢ πρὸς παραδόσεις ἄλλων ἐθνῶν, διότι ταῦτα εἶνε ἄλλη ἐργασία.

γ. Αἱ ἀποστέλλομεναι παραδόσεις — ἂν εἶνε ἀνέκδοτοι, ἢ διαφέρωσιν οὐσιωδῶς τῶν ἤδη δεδημοσιευμένων καὶ ἐν γένει ἀξιαὶ δημοσιεύσεως — θέλουσι δημοσιεῦσθαι εἰς ὀρισμένην σελίδα τῆς Ἐβδομάδος, ὑπὸ τῷ τίτλῳ «Ἑλληνικαὶ παραδόσεις, καὶ ἐπ' ἀμοιβῆ — καταβαλλομένη ἅμα τῇ δημοσίευσί — 15 δραχμῶν τὴν σελίδα».

δ. Τὰ χειρόγραφα τῶν τε δημοσιευθεσμένων καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ε. Αἱ παραδόσεις, πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ συλλέκτου (ὅπερ ὁ ἀποστέλλων ἂν θέλῃ νὰ μὴ δημοσιευθῆ παρακαλεῖται νὰ θέτῃ ἐντὸς παρενθέσεως) δεόν νὰ συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεταδόντος ταύτην, ἢ ὑπὸ τοῦ λόγου, δι' οὗ παύεται ὁ ἀποστολεὺς ὅτι ἡ παραδόσις εἶνε γνησίαι καὶ ἀναμφισβήτητος.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ τῆς

τε ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος, ἱερεῖς, λόγιοι, ἑλληνοδιδάσκαλοι καὶ δημοδιδάσκαλοι θέλουσι συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐθνωφελοῦς τούτου ἔργου, ἀποβλέποντες, οὐχὶ εἰς τὸ γλίσχρον τῆς ἀμοιβῆς, ἀλλ' εἰς τὴν διὰ τῆς τοιαύτης ἐργασίας προσγεννησομένην τῷ ἔθνει ὠφελίαν διὰ τῆς πλήρους γνώσεως τοῦ πολυκυμάντου αὐτοῦ βίου.

ΤΑ ΒΡΕΦΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

[Ὁ σεβαστὸς φίλος τῆς «Ἐβδομάδος» Δ. Στ. Α. ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἑνὸς κατωτέρω συγκλητικώτατον ἐπισόδιον τῆς Μεγάλης Ἐπαναστάσεως, ὅπερ ὀρθῶς ἀφιερῶθαι εἰς τὰς ἀμερικανὰς ἐπιτυχίας μὴ τέρας, συνόδουσα: αὐτὸ διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολιμαίας ἐισαγωγῆς].

Φίλιτατέ μοι!

Ἴδου ἤδη σοὶ ἀποστέλλω, καθὰ σοὶ ὑπεσχέθη, τὸ μικρὸν μὲν, λίαν δὲ περιπαθὲς ἐπισόδιον, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἁγίος Φλώρος καὶ βρέφη». Τοῦτο εἶναι ἐν ἑκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἐπισοδίων καὶ τῶν ἄλλων παραπλήσιων συμβάντων τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος, ἅτινα ὁ Φωτᾶκος ἰδίως ὀφθαλμοῖς εἶδε, καὶ διηγῆται αὐτὰ ἐν τοῖς ἀνεκδότοις ἀπομνημονεύμασι αὐτοῦ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως μετὰ πολλῆς ἀφειλείας καὶ χάριτος, μεθ' ἧς ὀμίλου καὶ ἔγραφον πάντες σχεδὸν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἀπαντα δὲ σχεδὸν τὰ τοιαῦτα ἐπισόδια χαρακτηρίζουσιν ἰδίως τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τὸν γενόμενον ὑπὲρ τῆς ζωῆς, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πίστεως, καὶ διακρίνουσιν αὐτὸν ἀπὸ τῶν πολέμων τῶν στρατιωτικῶν, τοὺς ὁποίους οἱ ἡγεμόνες καὶ αἱ Κυβερνήσεις τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἐγείρουσι κατ' ἀλλήλων, εἴτε πρὸς ἀπόκτησιν χώρας, εἴτε ἐνεκα ἄλλων παντοίων συμφερόντων, εἴτε τέλος καὶ ἄλλων φιλοτιμιῶν. Ἐν τούτοις δὲ τούτου τὰ πλεῖστα τῶν τοιούτων συμβάντων, τὰ ὅποια ὁ Φωτᾶκος, αὐτόπτης ὢν, διετήρησεν ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ ἰσχυρᾷ μνήμῃ του, καὶ ἀκριβῶς περιέγραψεν, εἶναι τόσον τραγικὰ, ὥστε ἕκαστον αὐτῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ποιητὴν λειδῶν ὡς ὑπόθεσις ἰδιοῦ ἔργου.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονός τῶν βρεφῶν τοῦ Ἁγίου Φλώρου συνέβη κατὰ τὸ ἔτος 1826, καὶ ὅτε ὁ Ἰμβραήμ πασᾶς μετὰ τὴν ἀτυχῆ πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου μετὰ μέρος τοῦ Αἰγυπτίου στρατοῦ του ἐπέρασεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἀντίπεραν γείτονα χώραν τῶν Πατρῶν, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ λακπὸν τοῦ στρατεύματός του, τὸ ὅποσον παραλαβὼν ἀνέβη εἰς τὰ Κελάβρυτα δηγῶν κατὰ τὴν πορείαν του τὸν τόπον, καίων τὰ χωρῖα καὶ αἰχμαλωτίζων τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα δὲ διὰ τῆς Τρι-

πόλεως κατέβη εις Μεσσηνίαν ακολουθούμενος και προσβαλλόμενος ἔτισθεν ὑπὸ τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὁ δὲ Ἅγιος Φλώρος εἶναι θεοὺς κειμένη κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς νῦν Μεγαλοπόλεως. Διὰ τί δὲ ὀνομάζεται οὕτω, καὶ ἂν ἦδη ὑπάρχη ἐκεῖ καὶ τοῦ Ἁγίου Φλώρου, ἢ μόνον ἐρείπια αὐτοῦ, καὶ πότε οὕτος ἐκοδομήθη, ἀγνοῦ.

Ἡ τοιαύτη ἐρευνα ἐναποκέιται μόνον εἰς τὸν κοινὸν φίλον κ. Λαμπάκη ἱκανὸν ὄντα νὰ διαφωτίσῃ ταῦτα, ὡς ἀσχολούμενον φιλοτιμῶς καὶ μετὰ ζήλου περὶ τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν.

Ὁ μακαρίτης Γ. Τερτσέτης, ὁ ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις καὶ τοῖς γνωρίμοις, ὅστις καθ' ἕκαστον ἔτος καὶ ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἡμέρᾳ τῆς ἐθνικῆς εορτῆς, συνήθιζε νὰ καλῇ τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς, καὶ διὰ τῆς λαμπρᾶς ἀπαγγελίας ποιήματός ἔχοντος πάντοτε ὑπόθεσιν Ἑλληνικὴν νὰ τέπηρ καὶ ἐνθουσιάζῃ τοὺς ἀκροατὰς του, φαίνεται ὅτι ἐγνωρίζε τὸ ἀνεκδότον τῶν βρεφῶν τοῦ Ἁγίου Φλώρου, καθὼν τοῦτο ἴσως, εἶτε παρὰ τοῦ Γέρω-Κολοκοτρώνη, εἶτε παρὰ τοῦ Φωτάκου, διότι ἐν μιᾷ στροφῇ τοῦ Ὀνειροῦ τοῦ Βασιλείου, ποιήματος ἀνεκδότου εἰσέτι, ὅπερ ἀπήγγειλε μὲν, κατὰ τὸ σῆμα, τῇ 25 Μαρτίου τοῦ 1856, δὲν ἐδημοσίευσεν ὁμοῦ, καὶ ἀγνοῶ εἰς τί, μνημονεύει διὰ δύο μόνον ὀρειῶν στίχων πρὸς βρέφη τοῦ Ἁγίου Φλώρου.

Ἐν τῇ στροφῇ ταύτῃ, τὴν ὁποίαν ἐκτοτε διεισήθη ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὁ ποιητὴς περιετῆ ἐν τῷ Ἄδῃ πάντα τοὺς πεσόντας ἐν ταῖς μάχασι, καὶ ἄλλως ἀποθανόντας κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑθνικῆς ἐπαναστάσεως. Παρ' αὐτοῖς ὁ ἱ. Καποδίστριας χρησιμεύει ὡς ξεναγῶς τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος.

Ἡ στροφή ἀρχεται διὰ τῶν ἐξῆς στίχων ὀσθων. Ἄν ἦν ἀλήθεια κ' ἡ ψυχὰς ζοῦν εἰς τὸν Ἄδην κάτω, πῶς θὰ διακρίνω πρόσωπα σὸ θλιβερὸ Ἰσοτάδι;

Καποδίστρια. Τὰ ἔρημα τὰ κόκκαλα τ' ἀνέλιο χῶμα ἰλύνει, Ἀλλὰ τὸ πῶς τοῦ πνεύματος στὸν Ἄδην ἴδω χωνίαι. Αὐτὸ θὰ ἦναι λαμπάδα μας καλῶς νὰ τοῦ, ἰωροῦμεν.

Ἐν τῷ κευθμῶνι τῶν νεκρῶν συνιστᾷ ὁ Καποδίστριας τὸν Ὀθωνα, καὶ ἐρωτᾷ ἐκεῖνους ἂν ἔχουσι νὰ εἰπωσι τί πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν νὰ τὸ εἴπωσι, διότι ἐπιστρέφει εἰς τὸ Βασίλειον. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τοῦ Καποδίστρια ἐν τοῦ ὀμίλου τῶν νεκρῶν προβαίνει ὁ ἦρως Παπαφλέσσας, ὅστις πρὸς ἀμφοτέρους ἀπατεινόμενος, διαμαρτυρεῖται διὰ τὴν κακὴν τοῦ Ἐθνους ἡμῶν κατάστασιν, ὅπως διάφορον οὖσαν καὶ μὴ ἀνταξίαν τῶν θυσιῶν καὶ τῶν προσδοκίων πάντων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνισαμένων.

* Πολιτικοὶ καὶ ἱερεῖς,* καὶ τοῦ πολέμου ἄνδρες, Χαρήτε, νὰ! οἱ ἔρηρα ἔδτε τὸν Βασιλέα σας! Ἦλθε, δὲν μένει μὴ τ' εἶσα, θ' ἀργήσῃ διὰ νὰ ἴδῃ. Μιλιὰς τοῦ, τί θέλετε, πιστρεῖτε σὸ Βασίλειον.

* Ἀγείε ὁ Καποδίστριας.

Ἐρωτητὰ, δάκρυα χαρᾶς οἱ ἀποθαμένοι χόνουν, καθὼς ἀκούσαν τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς τὴν βαλίαν, εἰς τὸ βυζὶ τὰ ὄρρατὰ χαρογέλου κ' ἐκίνα, βρυμνίον τ' ἀχιλιὰς τοὺς μὲ γάλα καὶ μὲ αἷμα. Μία ψυχὴ μπροστοπαεῖ ὄ' ἱμᾶς ἀνδρειομένη, Πατόκορρα λαβωματιαί; εἶχε ποικαὶ σὸ σῶμα. Εἶχε τὰ γένεια ἄαν παπᾶς, φηλὸ τὸ ἀνίσχημά του. Μὲ τὴν παλάμην ἴδιζε σιγὴν νὰ κάμη ὁ κόσμος. Ἄφωνοι ἐγνήσανε* μόνος μιλᾷ ἐκείνος.

* Ἄν εἰς τὰ ζῶντά μου, ὡς γνωστὸν ἀμάρτησα εἰς ἄλλα, Τὸν πόνον τῆς πατρίδος μου σαλπίζου ἢ πληγαί; ἰμου. Πῶς τὸν Αἰγύπτιον κολιμῶ εἰς πεισματώδη μάχην. Μά! τῆ; σπαθιαί; ποῦ μ' ἐκοφαν, μιλῶ καὶ εἰς τοὺς ἴδο.

Ἠαιρὸς δὲν εἶναι, κέρασε σφουβούλιαν νὰ κρατῶμαι, βαί τὰ συμβούλια ἐπρεπε τελεσμένα νάνα. Στεριά; τὸ κράτος δυνατὸ νάνα καὶ διὰ θαλάσσης. Εἰς τοῦτο θεμελιώνονται οἱ νόμοι καὶ οἱ προφῆται. Ἡ ὄλι ὄ' ἔνα τρικέταρτο, σαποκαράβια πέντε νὰ κατντήσουν τοῦ λαοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἢ θο. ἰοταίς . . . . *

Ἰδοῦ δὲ, κατὰ τὸν Φωτάκου, τὸ ἐπεισόδιον τῶν βρεφῶν τοῦ Ἁγίου Φλώρου, ὅπερ

Ἄφειροῦται εἰς τὰς σημερινὰς εὐτυχεῖς μητέρας.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἐπήρσε μόνον τοὺς σωματοφύλακας του τοὺς εὐρεθέντας ἐκεῖ εἰς τὰ Δερβένια, καὶ ἐτραβήξε τὸν δημόσιον δρόμον διὰ τὰς Καλάμας κατόπιν τῶν Τούρκων, διατάξας νὰ βαρῶσουν τὴν τρομπέταν διὰ τὸν γνωρίζουσαν καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν κόσμον. Ἐρώναζε καλῶν τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταβοῦν ἀπὸ τὰ βουνὰ νὰ τοὺς ἴδῃ καὶ τοὺς ἐμψυχώσῃ.

Ἀφοῦ δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Ἅγιον Φλώρον, ὅπου εἶναι τόπος ὄρατος καὶ ἐβγαίνη κεφαλόδροσον, ἔχει δὲ καὶ μεγὰλα δένδρα διὰ ἴσκιον, ἐκεῖ εὐρεθμεν κρεμασμένα ἀπὸ τὰ δένδρα ὡς ἔξη παιδιὰ μικρὰ βυζανιακὰ ἀπὸ πέντε ἕως ἑπτὰ μηνῶν τὸ καθ' ἓνα, καὶ σπαργανωμένα καθὼς τὰ εἶχον ἡ μάνας τῶν. Εἶχον δὲ ἀποκῆμει καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κλασοῦν καλὰ. Τρεῖς ἡμέρας ἐπέρασαν ἀφ' οὗτο εἶχον φύγει ἐκείθεν οἱ Τούρκοι Ἀραπάδες, οἱ ὁποῖοι εἶχον κυνηγήσει τῆς μάνας τῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ γλυτώσουν ἐρριψαν γάμου τὰ παιδιὰ τῶν, τὰ ὁποῖα οἱ Ἀραπάδες παίρνοντες ἀπὸ γάμου τὰ ἐβαστοῦσαν εἰς τὰ χεῖρα τῶν, καὶ δειχνοῦσαν αὐτὰ ἐρώναζον τὴν μάναν τοῦ καθ' ἑνός, λέγοντες: * Μαριὰ, Μαριὰ, στάσου νὰ σοῦ τὸ δῶσω. Ἦθελαν μὲ τοῦτο νὰ γελάσουν τὴν μάναν καὶ νὰ τὴν πιάσουν, διότι ἐνόμιζον ὅτι θὰ τὴν ζαλίση ὁ πόνος τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ σταθῇ. Αὐτοὶ τὰ εἶχον κρεμάσει ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τὴν νάκην του τὸ καθ' ἓνα, τὰ ἐλυπήθησαν φαίνεται, καὶ χάριν φιλανθρωπίας δὲν τὰ ἐσκότωσαν.

—Τὸ θέαμα ἦτον λυπηρὸν. Εἶχαν τὰ χεράκια τῶν εἰς τὸ στόμα τῶν, καὶ ἐβύζαιναν τὰ δάκτυλά τῶν, καὶ τινὰ ἀπὸ αὐτὰ βυζαίνοντα, ἐμαλάκωσαν τὸσον πολὺ τὰ δάκτυλά τῶν, ὥστε ἐφαγῶθησαν, ἐξέπετῶσαν, καὶ ἐβγαίνε τὸ αἷμα καὶ τὸ ἐβύζαιναν.

Ἀφοῦ δὲ καλῶν ἐβάρεσε τὴν τρομπέταν, ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἐφωναζάμεν τὸν κόσμον, ὅστις ἦτον ἐδῶ καὶ

ἐκεῖ εἰς τὰ βουνά, καὶ γνωρίζαντες τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχηγοῦ, κατέβησαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ τὸν εἶδον. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τοὺς εἶπε νὰ γυρίσουν ὀπίσω εἰς τὰ σπῆτια τῶν, ὅθεν εἶχον φύγει. Ἐπῆραν καὶ τὰ παιδιὰ ὅσων εὐρέθησαν ἐκεῖ αἱ μητέρες, εἰς δὲ τὰ ἄλλα, ὅσα δὲν εἶχον ἀποκῆμει ἀπὸ τὴν πείναν, ἔδωκαν γάλα γίδινον νὰ φάγουν διὰ νὰ ζήσουν.

Τὶ ἀπέγειναν πλέον τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν γνωρίζομεν!

ΖΩΪΤΣΑ

Κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1881, ὑπέστρεψα εἰς Ἀθήνας τὸ δεύτερον. Μόλις ἐκράτησα δωμάτιον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς νοσταλγίας τῶν ἀναμνησέων μου, διηυθύνθη πρὸς τὸν Παρθενῶνα, εἰς τυρανικήν ὑπέκειαν ἔλθιν οἶα ἡ τοῦ πόλου ἐπὶ τῆς πυξίδος.

Ὁ καιρὸς ἦτο τοιοῦτος, καθ' ὃν, ὡς λέγουσιν ἐν θερμοῖς χωραῖς, μόνον κύνας καὶ Γάλλους συνανατῆ τις ἐν τῇ ὁδῷ. Ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἦτο τὸσον καυστική, ὥστε οἱ ῥόδινοι στέφανοι, δι' ὧν τὰ παλληκάρια συνειθίζουσι νὰ κοσμοῦσι τοὺς ἐξώστας τῶν μνηστῶν αὐτῶν τὴν πρώτην τοῦ Μάϊου (!) συνεστρέφοντο ἐπὶ τῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου προσόψεως τρίζοντα ὡς ἄχυρα ῥιπτόμενα ἐπὶ ἀνθρακίαν.

Παρὰ τὴν εὐγλωττον βάσανον τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων, ἅτινα μὲ προειδοποιούν ἕτι μὲ ἠπειλεῖ ἡλικίας, παρηγορημὴν ἐπιμόνας τὴν μακρὰν τοῦ Αἰόλου ὁδόν, βαδίζων παρὰ τοὺς τοίχους, ὅπου ὁ ἡλιος ἀπέλειπε στενὴν ταινίαν σιῆς ὡς καταφύγιον εἰς τοὺς ἀποκλήρους τοὺς ἠναγκασμένους νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὰς ὁδοὺς τοιαύτην ἡμέραν.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἐξῆλθον, αἰσθημὰ τι φιλαυτίας μ' ἐκώλυσε νὰ ὑποστρέψω, διότι βαδίζων, εἶχον διακρίνει πολυάριθμα γάρνια (!) ἐν οἷς συνήντων τοὺς σκαπτικούς; ὀφθαλμοὺς ἀνθρώπων, κεκλιμένον ἐπὶ διβατίαν, καπνίζοντων ζακθὸν καὶ εὐώδη καπνὸν μὲ τοὺς παργγυλιῶδες τῶν καὶ πλησιαζόντων κατ' ἐναλλήλην ἡ μικρὸν καταπύριον νεροῦ κατεφυγμένου διὰ χιόνος τῶν ὀρέων (!), καὶ ὀψτερον εἰλικρινῶς τὴν παρρησιότητα τοῦ ἀνθρώπου τούτου τῆς Δύσεως ἀγνωστοῦ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ὅτι αἱ μετὰ μεσημβρίας ὥραι εἶνε προωρισμέναι διὰ τὸν ὕπνον.

Ἦσαν θυμὸσοφοι οὗτοι. Ἦναγκάσθη δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ θεωρητικὴ φιλοσοφία τῶν ὑδροποτῶν τούτων ἦτο ἀρίστη, καὶ ἀποφασίσας κατ' ἑμαυτὸν ν' ἀναβαλῶ τὴν ἐκδρομὴν μου, ἀπορμήν πλέον ἐζήτου πρὸς τοῦτο.

Διεπραγματευόμεν πρὸς τὴν συνειδήσιν μου, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ οἰκοδομημένης ἐκκλησίας, ὅτε ὁ οὐρανὸς μοι ἐπέμπε ἀπροσδοκῆτως ἐπικουρίαν ὑπὸ τὴν μορφήν παλληκάριον ἀπαστράπτοντος ἐκ κεντημάτων καὶ καταφράκτου ἐκ μαχαϊρῶν καὶ πιστολίων.

— Καλημέρα, κύριε. — Ἄ! οὐ εἶσαι; Ἀλέξανδρε. Καὶ εἶτα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν φρικτὸν τούτον ἄνδρα. Ἦτο ὁ Ἀλέξανδρος Ἀνεμογιάννης, γέρον ὁδηγὸς ξεναγῆσας με ἄλλοτε διὰ τῆς Πελοποννήσου.

— Καὶ τώρα ποῦ πᾶς; — Ποῦ πάγω; Εἶχα σκοπὸν ν' ἀναβῶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλὰ παραιτῶ τὸ σχέδιόν μου, ἀφ' οὗ σ' εὐρέκα, καὶ ἂν θέλῃς, ἔλα νὰ πάρωμε ἓνα ποτήρι ῥακῆς.

Εἰσήλθομεν εἰς γάνει ὅπου ἀφῆκα τὸν ὁδηγὸν νὰ μὲ πείσῃ ἀκόπως ὅτι ἔπρεπε νὰ ἴδω τὸν Παρθενῶνα ὑπὸ τὸν σεληναῖον φῶς κατὰ μίαν τῶν ἀπαραμύλων νυκτῶν τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ, ὅτε μαρμαίρει ἡ θάλασσα ὡς ἀργυροῦν κάτοπτρον ὑπὸ τὴν σπινθηροβόλιν τῶν ἀστρῶν, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐκθαμβούσαν λάμψιν τοῦ θηρινοῦ ἡλίου.

— Πρὸς ἄλλοις ὁ Ἀλέξανδρος ἐζήτησε τὴν γνώμην μου περὶ τῆς ἰδρυμένης ἐκκλησίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας εἶχον ἐν συνηθῆ. Μοι εἶχεν ἀπευθίνει τὴν ἐρώτησιν τὸσον προφανῶς ποθῶν νὰ τύχῃ ἐπαίνων ὡστε δὲν ἐφείσθη αὐτῶν. Τὸ κάλλιστον μέσον, ὅπως καταστήσῃς εὐτυχῆ τὸν Ἕλληνα εἶνε νὰ δεῖξῃς ἐκπασιν τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμένων τῆς χώρας του. Ἡ φιλοφροσύνη μου ἐντυπώθη ἀμέτως. Ὁ Ἀνεμογιάννης, μοι διεγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης, ἥτις μὲ συνεκίνησε μεγάλως ἰδοῦ αὐτή.

Ἐν τῇ θέσει, ἣν σήμερον κατέχει ἡ ἐκκλησία, ὕψου προ τιῶν ἐτῶν οἰκίσκος πλαστειν ὁφου σ' ἔγγιν χρησιμεύουσιν ὡς ἡλιακόν. Οἱ τοῖχοι ἐκτισμένοι μὲ πηλὸν καὶ μάγμαρα, συντήματα κίονων, κιονοκρανῶν, μετοπῶν, ἀγαλμάτων ἴσως, ἦσαν ἐπιμελῶς ἀδεστωμένοι καὶ βεβημένοι κατὰ τὴν ἐξέει τῆς Ἀνατολῆς. Παρὰ τὴν θύραν, ὑπὸ κληματαρίῳ ἐκεῖτο ἐδῶλιόν τι ἐξ ἀρχαίου σαρκόφαγου κατασκευασθέν. Καθ' ἑκάστην δύο γέροντες, ἀνὴρ καὶ γυνή, ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ ἀνὴρ, τὸ βλέμμα βεβητισμένον ἔχων ὡς ἐν ἀπόψει ἀπομακρυσμένου πραγμάτων, ἐκτός τοῦ κόσμου τούτου εὐρισκομένων, ἔμενε σιγῆλος ὡς ἄλλε ἐκκοκίζων διὰ τῶν δακτύλων τὸ κομβολόγιόν του, οὐτινος οἱ κύκκοι καταμέλανε; ἐπιπτον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον μεταξὺ τῶν πτυχῶν τῆς λευκῆς του φουστανέλλας. Οἱ νεκρὶν ἀπεκαλύπτοντο διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ, διότι ἦτο ἀγωνιστής, ὡς ἐμαρτύρει τοῦτο ἡ κυκνὴ ταινία τοῦ ἀγῶνος ἐφραμμένη ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ.

Ἡ σύζυγος, ῥισσὴ, ἰσχνὰς καὶ τρεμοῦσας ἔχουσα τὰς χεῖρας, ἐνέπνεε σέβας ἐπίσης διὰ τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς φυσιογνωμίας. Ἐφερε στολὴν Μεγαρίτιδος.

Τὸ ζεῦγος τοῦτο, ἔχον κτήματα πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτός τῆς προμνηθείσης οἰκίας καὶ τοῦ κήπου, ἤδυνατο νὰ λεχθῇ εὐτυχῆς. Οὐδὲν θὰ ἔλειπεν εἰς τὸ ἔσθον αὐτοῦ γῆρας, ἂν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος, οὗς πολλὰκις ἐπεκαλέσαντο, ἔδιδον εἰς αὐτοὺς ἐν τέκνον; οὐδένα εἶχον

εἰς ὃν νὰ κληροδοτήσῃ τὴν μικρὰν περιουσίαν τῶν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν.

Ἡ θεῖα πρόνοια, ἥτις δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τοὺς δεομένους αὐτῆς, ἐμερίμνησε περὶ τούτου παρασχούσα συγχρόνως εὐκαιρίαν εἰς τὰς ἀπλᾶς καὶ θεοσεβεῖς ἐκείνας καρδίας νὰ ἐκτελέσωσιν εὐεργεσίαν.

Οἱ Κρήτες εἶχον ἐπαναστατήσει κατὰ τοῦ αἰωνίου αὐτῶν τυράννου, ὡς πάντοτε δὲ, ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως σταλὲς στρατιωτικὸς διοικητὴς κατέπνιξε τὴν ἐπαναστάσιν ἐν τῷ αἵματι. Εἰς πλείστα χωρὶα οὐδεὶς κάτοικος εἶχεν ὑπολειφθῆ πλέον. Ἐν πρὸ πάντων, ἔδοξεν διὰ τὴν ἀπέλπιδα ἀντίστασιν, ἣν εἶδειαν αὐταὶ αἱ γυναῖκες, κατεσκάφη ἀρδην καὶ ὑπὸ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια ἐν κοράσιον μόνον, ἐξαιετὲς μόλις, ἀνευρεθῆν ἤχη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ὁ γνησιοὶ σύζυγοι, συκηνηθέντες ἐξ οἴκτου δὲν ἐδίστασαν νὰ υἱοθετήσωσι τὸ κοράσιον, ὅπερ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐγένετο ψυχολογῆ αὐτῶν.

Ἄλλ' ἡ ὄλιος πνευματικὴ αὐτῆ πατρότης δὲν ἤρκεσεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἀνάγκην τῶν δὲν στοργῆς τῶν. Μετ' εὐαρεσκείας ἐπειθον ἑαυτοὺς ὅτι ἐγεννήθη αὐτοῖς θυγάτριον περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου τῶν, καὶ αἱ μέριμναι, αἱ θωπεῖαι, ἡ ἀφοσιώσις, ἣν εἶδειαν πρὸς τὴν υἱοθετηθείσαν, ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψῃσιν κατὰ μικρὸν τὰς ἀπιστίας ὀπτασίας τοῦ φόνου τῆς οἰκογενείας τῆς, τῆς φρίκης τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ, αἵτινες κατεπτῶον τὴν νεαρὰν καρδίαν τῆς.

Ἡ Ζωῖτσα—οὕτως ὀνομάζετο ἡ ὄρρανη—ἀνταπέδωκε ταῦτα πάντα καλέσασα τοὺς εὐεργετὰς αὐτῆς πατέρα καὶ μητέρα.

Ἄν εἶνε ἐφικτὴ ἡ ἀκόμωτος ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου εὐτυχία, ἡ Ζωῖτσα καὶ οἱ θεοὶ αὐτῆς γονεῖς ἀπήλυσαν αὐτῆς κατὰ τὰ ἔτη, ἅτινα ἔζησαν ἠμοῦ ἐν τῷ οἰκίσκῳ αὐτῶν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Ἄνευ πόθων, καὶ ἀνευ ἀναγκῶν ἡ ζωὴ αὐτῶν παρήρηχο ἤσυχος, διανενομένη μεταξὺ τῶν οἰκιακῶν ἐργασιῶν, τῆς καλλιέργειας τοῦ κήπου, καὶ τῶν μακρῶν ἀργυριῶν, τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ὅπου ἀνέπνευ τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς ὅτε ἡ σελήνη ἀνέροχετὰς βοαδέας τὸν οὐρανὸν καὶ ῥίπτει ἐπὶ τῆς ἀρρυτιδωτοῦ θαλάσσης τὴν πελωρίαν σκιάν τῆς νήσου Αἰγίνης.

Ἄλλ' ἤρρεσκοντο πρὸ πάντων νὰ μεταβάνωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁσᾶκις οἱ κώδωνες, τὰς εορτασίμους ἡμέρας, προσεκαλοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἱεροτελεσίαν. Ἐμενον δ' ἐν τῷ ναφ' ὀρθοῖ, ψάλλοντες μεγαλοπρεπεῖς ὕμνους εἰς τὴν ἱεράν γλῶσσαν ἦν κἀτενοῦν. Καὶ οἱ ἱερεῖς μὲ τὸ χρυσοῦν αὐτῶν φελόνιον, τὰς ποσυλίμους μίτρας τῶν, μὲ τὴν μακρὰν δεδεμέναν κλῆν τῶν, καὶ τὴν λευκὴν τῶν γενειῶδα, ἐν μέσῳ τοῦ λιθνωτοῦ ἦσαν τὸσον ὄρατοὶ καὶ σεβάσμιοι ὥστε θὰ ἐλεγέ τις ὅτι εἶνε αὐτοὺς ὁ Θεὸς διαφανόμενος ἐν νεφέλῃ.

Τὰ καλλίτερα ἔτη εἶνε τὰ φαινόμενα ὅτι παρέρχοντα ταχέως, τὸ παιδίον δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἥβην ἐν φὶ οἱ γέροντες ἐγῆρασαν περισσότερον.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Ζωῖτσα μετέβη μετ' ἄλλων νεανίδων, γειτονοσῶν, νὰ δρέψῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ τὰ πρῶτα βλαστήματα τῆς ῥόκας, ἡ θετὴ αὐτῆς μήτηρ μεταβάσα ἐκάθησε παρὰ τὸν σύζυγον τῆς, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδῶλιου, ἀλλ' ὀλίγον χαμηλότερα, διότι δὲν ἠγγύει ὅτι δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν γυναῖκα νὰ θέτῃ ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ συζύγου καὶ κυρίου τῆς βαθμίδα.

Οὗτος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει καπνίζων τὸ τσιμποῦκὶ τοῦ ὡσεὶ μὴ εἶχε παρρηγήσει τὴν παρουσίαν τῆς συζύγου του, καὶ τοι ἐκ τοῦ τρόπου αὐτῆς εἶχεν ἐνωήσει ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ὀμιλήσῃ. Ἀλλὰ μὴ δὲν ἐγνωρίζεν ἐκ προτέρων τί θέλει νὰ τῷ εἴπῃ; Μὴ δὲν εἶχον ἀμφοτέρω τὰς αὐτὰς σκέψεις;

Τέλος πρώτος οὗτος λύων τὴν σιγὴν.

— Ἐγεράσαμε πολὺ . . . εἶπε. — Ναι πολὺ, ἀλλὰ μὴ μὲν ἀπογοεῖναι, λουλοῦδαί μας, ἂν σ' ἀφήσωμε μόνυχῳ, ὁ πατέρας σου κ' ἐγώ;

— Ὅθ' ἀπανδρεύθῃ. Μὴ γὰρ δὲν ἔχει καλὴ προίκα;

— Καλὰ λέει; Ὅθ' ἀπανδρεύθῃ δὲν ἀπολείπουσι οἱ γαμβροὶ πῶχον ἔρωτα ἔς τὰ λεπτὰ τῶν κοριτσιῶν. Μὰ δὲν προηγορεῖτε μὲ δαῦτο.

— Ἐμεῖς θὰ κάνωμε ὅ, τι περνᾷ ἀπ' τὸ χεῖρ μας.

— Ἄπ' τὸ στόμα σου καὶ ἔς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!

— Ἐλα, πέσ μου τώρα τί σχέδιον ἔκανες γιὰτί κ' ἐγώ ἔχω βάλει κᾄτι μὲ τὸν νοῦ μου.

— Ἀπ' οὗ μὲν λὲς νὰ σοῦ τὸ πῶ, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ὁ γειτονάς μας Γιάννης δὲν εἶνε πλούσιος; μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πῶς εἶνε καὶ πτωχός, γιὰτί κερδίζει ὅσα τοῦ χρειάζονται πουλῶντας ἔς τοὺς φωμαδες γιὰ ν' ἀναβῶν τὸν φουρνὸν τοὺς σχοίνους ποῦ κόβει ἀπὸ τὸν Τρελλό. Τὸ καλοκαίρι, ποῦ χαλάει τὸ βροσίον νερό, πάγαι καὶ φέρνει δροσερὸ ἀπ' τὴν Σεργιανὴν καὶ καθένας ἀγοράζει. Εἶνε καλὸς, καὶ τίμιος, εἶνε καλὸς χριστιανός. Καὶ κοντὰ ἔς ὅλα ἀγαθὰ καὶ τὴν κόρη μας καὶ αὐτὴ πάλι τὸν ἀγαπᾷ ὡς μεγαλειτέρῳ τῆς ἀδελφῆς. Ἐὰν ἀρραβωνιασθῇ τὸν Γιάννη ἡ Ζωῖτσα θαρρῶ πῶς θὰ πεθάνω ἠτύχη.

— Κᾄτι καλλίτερον νὰ κάνωμε, λέγω γυναῖκα; νὰ τοὺς στεφανώσῃ ὁ παπᾶς γιὰτί, μάθστο, κ' ἐγώ αὐτὸ ἔχω ἔς τὸ νοῦ μου τὸσον καιρὸν τώρα. Μὰ ἡ Ζωῖτσα εἶνε μονάχα δεκατριῶν χρόνων, θὰ πῆς. Ὁ Γιάννης μούκανε ἄρκω πῶς θὰ τὴν ἔχη ἀκόμη

συνδόνης είχε ταβή το 'Αγιον Εύαγγέλιον μεταξυ δύο κηρίων, ποτήριον οίνου και σάκος εκ μουσελίνης περιέχων ζαχαρωτά.

Ο ιερέυς ἐνεδύθη τὰ ἱερά αὐτοῦ ἄμφια καὶ ἤρχισε τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ἐν ᾧ οἱ παρνούμφιοι κρατοῦντες ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ δύο στεφάνους ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας ἀντήλλαξαν συχνὰ τούτους θέτοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑκατέρου τῶν συζύγων ὅπως δεῖξαι τὴν πλήρη μέλλουσαν νὰ ἐνώση αὐτοὺς τοῦ λοιποῦ συγκλήρωσιν.

Μετὰ τὴν τελετὴν, ἂφ' οὗ ὁ ἱερέυς καὶ οἱ νεόνυμφοι ἔπιον ἐξ' τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου καὶ διενεμήθησαν τὰ ζαχαρωτά εἰς τοὺς παρισταμένους, ὁ γέρον ἠλόγησε τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἠλόγησε καὶ τὸν Γιάννη, ἐν ᾧ δ' ἔκλινε νὰ τὸν ἀσπασθῇ ἐπὶ τῶν χειλέων, συνέστησεν εἰς αὐτὸν νὰ μὴ λησμονῆσθαι τὸν ὄρκον του. Τότε θερμὸν δάκρυ πρὸς ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἱερέως εἰς τὸ στήθος τοῦ τὴν κλαίουσαν γραιὴν συζύγον του, καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν

— Γυναίκα! ἐφώνησε βροντοῦδως, θέλω νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς ποτὲ σου δὲν μ' ἐλύπησε, καὶ ἐγώ, πάλι, ποτὲ μου δὲν ἐφρίξα μάτι 'ς ἄλλη γυναίκα.

Ταύτας τὰς λέξεις εἰπὼν, αἵτινες βεβαίως εἰσὶν ἀξίαι τοῦ καλλίστου ἐπικηδεύου λόγου, ἐξέπνευσε. Τὸν αὐτὸν μῆνα ἡ σύζυγός του παρηκολούθησεν αὐτὸν ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἡ Ζωΐτσα ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Γιάννη, ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

Κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ αὐτὴ γλοκεῖα καὶ μερόντονος ζωὴ ἦν ἔτιλον τῶς διαγάγῃ, ἐξησφάλισε τὴν ἑσυχον εὐδαιμονίαν ἐκείνων, οἵτινες, σύζυγοι πρὸ τοῦ ἱερέως ἔμενον ἀδελφοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ ἀγνὴ φιλῆ τῆς κωνδύλας, ἥτις ἔκαίε νυκθημέρον πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, δὲν ἦτο ἀγνωτέρα τοῦ ἔρωτος τῶν δύο ἐκείνων νέων.

Ο Γιάννης γενόμενος οἰκοδεσπότης καὶ πλούσιος κτηματίας δὲν ἐσταύρωσε διὰ τοῦτο τὰς χεῖράς του, ἀλλ' ἠπρηνήθη εἰς ἐκδρομὰς αὐτοῦ εἰς τὸ βουνόν, καὶ καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ὑμητοῦ κατοικοῦσαι νόμοι δὲν ἔφευγον πλέον ἐπιτομημένοι ἐκ τῆς θέσε τοῦ ἡλιοκαυτοῦ προσώπου τοῦ παρατιθεμένου ἀφ' ἑρῆς μετὰ τῶν χρυσῶν ἑλιῶν κυμάτων καὶ τῆς λάμπειας ἀνεφέλου οὐρανοῦ. Διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ πνεύματος, τοῦ προσιδιάζοντος εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἡ περιουσία τῆς Ζωΐτσας ἠξήθη ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ συζύγου της.

Πάντες λοιπὸν οἱ ὄροι τῆς εὐδαιμονίας ἐνυπῆρχον ἐν τῇ ἰσότητι ἐκείνη. Ἡ Ζωΐτσα ἦτο ἡ εὐδαιμονοεσττέρα γυνὴ τῆς Ἀττικῆς καὶ ὁ Γιάννης ἦνοιγε τὴν καρδίαν του καὶ πάσας τὰς ἐπιτάδας ἀριθμῶν τοὺς μῆνας, οἵτινες ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μνημόσυνου, ὅπερ ἐμελλε νὰ τελεσθῇ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος πρὸς ἀναπαύσιν τῆς ψυχῆς τῶν δύο γερόντων. Ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀπαλλαγθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἐνόρκου ὑποσχέσεώς του, ἦν ἀσύστηρος ἕως τότε ἐμελλε νὰ τηρήσῃ, ἤθελεν, ἐξοφλήσας τὰς πρὸς τοὺς εὐεργέτας του ὑποχρεώσεις, οὐδὲν πλέον νὰ ὑ-

ποσχεθῇ ἀλλὰ ν' ἀφιέρωσθαι θερμὸν ἔρωτα εἰς τὴν πράγματι τότε σύζυγον του, τὴν ἀγαπητὴν του Ζωΐτσαν.

Φεῦ! Πρὸ πάντων κατὰ τὴν εἰς τὸν λιμένα εἰσοδὸν πρέπει οἱ ναυτικοὶ νὰ εἶνε ἀγρυπνοὶ· πόσοι ἐπνίγησαν βλέποντες ἤδη τὸ φῶς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν!...

(Maurice de Fos).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἴδου ἀνέτειλε καὶ ἡ φιλοτάραχος πρώτη Σεπτεμβρίου ἡ Χριστιανικὴ ἀρχὴ τοῦ ἔτους, ἦν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας διατήρησαν οἱ πανταχοῦ καὶ πάντοτε συντηρητικοὶ ἰδιοκτῆται, οἱ προνομιοῦχοι ῥοικοκρατοὶ. Καὶ πολὺ ὀρθῶς ἀπὸ πρώτης Σεπτεμβρίου ἀρχοῦνται αἱ ἐτήσιαι ἐνοικιάσεις καὶ αἱ σὺν αὐταῖς καταβολαὶ τῆς πρώτης τριμηνίας· διὰ τὴν ἐγγυᾶται ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος μετὰ τὰ γνωστὰ ἐλαττώματα του θὰ φεισθῇ τῆς τριμηνίας κατὰ τὴν παρακονὴν τῆς ἐμφανίσεώς του;

Ἄλλ' ἂν διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας — τοὺς ἐνοικιάζοντας, καὶ μάλιστα ἐπωφελῶς, τὰς οἰκίας των — ὁ Σεπτέμβριος ἔχει θέλγητρα, ἔχει ἀρὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ διὰ τοὺς δημοσιογράφους;

Ἐρωτήσατε τοὺς διανομεῖς, οἵτινες τὸν μῆνα τῆς 31 Ἀυγούστου κατοικοῦντα ἐν Κολωνακίῳ ἀναζητοῦσιν εἰς τὰς παρὰ τὸ Θησεῖον τρίβους, καὶ τὸν κατὰ τὴν ὁδὸν Φαλήρου εἰς τὰς παρὰ τὰ Πατίσια ἐκτάσεις!

Ἐρωτήσατε τὰς διεκπεραιώσεις, αἵτινες καταδικάουσι τοὺς ἀνεῳκτὰς μετατιθεμένους Καθηγητάς, Ἐλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους ἀπὸ Καλαμπάκας μέχρι Κυθήρων καὶ ἀπὸ Μυκόνου μέχρι Ζακύνθου!

Καὶ οἱ μὲν δικνομεῖς σώζονται ἐπὶ τέλους τῇ σωτηρίῳ ἐπεμβάσει τῶν εὐεργετικῶν ναυκλήρων παντοπωλῶν, ἀλλὰ τὰς διεκπεραιώσεις τίς θὰ τὰς σώσῃ; τίς θὰ τὰς βεβαιώσῃ, πότε μετέβῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ πλανώδιος φωτοδότης;

Τὸ μόνον, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δύναται νὰ σώσῃ, εἶνε τὸ ταχυδρομικὸν δελτάριον τοῦ ἰδιοῦ μετατεθέντος, ἂν ἀποσταλῇ ὑπὸ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκείνης ὑπάρξεως, τῆς μὴ θεωρούσης ὡς ἐμπόρευμα ματαιαῖας πολυτελείας τὸ μὴ τῆς εὐεργετικῆς πολιτικῆς δημοσιογραφικῆν ὄργανον, καὶ ἂν ἀποσταλῇ τὸ πολυτίμον δελτάριον κάμψῃ τὰς ταχυδρομικὰς Μαλεῖας.

Ἀλλὰ τὰ μᾶλλον ἀξιολύπητα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἶνε τὰ ὑπὸ τεσσάρων ἀχθοφόρων ἀνά τὰς ὁδοὺς περιηγόμενα πολιὰς ἀρχαιοτάτης τρισκαίδεκαπῆχη πιζάνα μὲν ὀρὰ! Οἱμοὶ! οὐδένα συγκινοῦσι τὰ τελευταῖα ταῦτα λείψανα τῆς βασιλευσας κρατίας, μετὰ τὴν κεκυρωμένην βίβλιν των καὶ τοὺς πλησιφανεῖς, ὡς γηραλέου ἵππου, ὀδόντας των!

Καὶ ὅμως ποῖον ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει τὴν τρυφερὰν ἱστορίαν του;

Ἀπέτυχε καὶ τὸ «tire au pigeon» ὅπως ἀπέτυχε καὶ τὸ «chasse au renard» καὶ ὅπως εὐχόμεθα νὰ ἀποτύχη πᾶν ξενικῆς παραδομιμῆσεως ἀπόζων!

Συλλυπούμεθα τοὺς ἐν τοῖς διοργανωταῖς φίλους μας, οὓς θὰ ἠυχόμεθα νὰ ἐβλέπομεν καταδιωκόμεθα λύκους καὶ ἀγριοχοίρους καὶ οἷα τὰ σύμβολα τῆς ἀρετῆς, τὰ ἄθρα περιστήρια, ἅτινα ἡ ἑλληνικὴ καρδία καὶ ἡ διερμηνεύουσα τὰ αἰσθηματὰ τῆς ποιήσεως θεωρεῖ ἱερά, ὡς διατιώμενα ἐν τοῖς κόλποις τῶν οἰκογενειῶν, καὶ ἀπὸ τὰς ἀβρὰς χεῖρας τῶν κοριτσιῶν των δεχόμενα τὸν ἄρκον, ἐν μετ' αὐτῶν συμμερίζονται.

Ἄν γνωρίζομεν ἄλλως καὶ κατὰ πόσον ἡ ἐπιτυχὴς βολὴ κατὰ τῆς ἀτυχούς περιστερᾶς — ἡ φιλόστοργος καὶ περιπαθῆς φωνὴ δὲν κατῴρθεως νὰ ἀφυλίσθαι τὸν ἀμειλικτον διωκτικὸν τῆς — δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κρητικὸς θρίαμβος!

Ἄν ἦτο τουλάχιστον «tire a la nyctéride».

Παραδόξως τρισεπτάτος ἐπιτροπὴ συνέστη ἀποτελούμενη ἐξ ἐνὸς ἰατροῦ, ἐνὸς ὑποδηματοποιῦ καὶ ἐνὸς γλύπτου, ὅπως γνωμοδοτήσῃ περὶ τοῦ ποδός... τοῦ δολοφόνου Ἀρτόζην!

Ποῦ νὰ ἤλπιζε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ὅτι ὁ ποὺς του, θὰ προσείλυε τὰ βλέμματα καλλιτέχνου!

Ἐσκήρτησαν ἐκ τρόμου ἐν Βαθυλῶνι λίθοι τινεὶ ἀνήκοντες εἰς τὰ τεῖχη τῆς ἱεῶς πόλεως, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι ἐν Κύπρῳ — παρὰ τοὺς συνήθεις νόμους τῆς φύσεως — ἡμίονός τις ἔτεκεν ἡμίονιδιον ζῶν καὶ σφιγγῶν!

Εὐτυχῶς τὴν γέννησιν ταύτην οὐδὲν ἀπευκαίον παρηκολούθησε καὶ ὁ ἐν τῇ ἀναφλέξει του Γερμανοὺσπανικὸς πόλεμος φαίνεται ὅτι κατηνύσθη.

Βλέπετε τώρα οἱ πόλεμοι διευθύνονται ἀπὸ τέρατα καὶ οὐχὶ ἀπὸ σημεῖα.

Οἱ φυλακισμένοι συστοιχάζονται εἰς τὰς φυλακὰς Κόκλα, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ταύτην μυρμηκίαν!... Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχεῖτε, θὰ ληρθῇ φροντίς περὶ τῆς ἀραιώσεώς των... ὅταν ἐπισκευθῶσιν τῆ ἀκοδομηθῶσιν αἱ νέαι φυλακαὶ.

Καὶ αἱ μὲν νέαι βεβαιῶς θὰ βραδύνωσι πολὺ νὰ ἀποπερατωθῶσιν, αἱ παλαιαὶ ὅμως θὰ ἐπισκευασθῶσι ταχύτερον, πάντως ὅμως ἀφοῦ παρελθῶσιν οἱ μῆνες τοῦ κρύσωνος καὶ τῶν ἐπιδημιῶν!

Ὁ τύπος καταγγέλλων. Ὁ ἐκ Ζακύνθου φρενοβλαβῆς Δημήτριος Λασκαρίδης ἀπεβίωσεν ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς ἀστυνομίας Πειραιῶς ἐξ αἰτίας.

Ἡ Ἀστυνομία διαψεύδουσα. Ὁ ἐκ Ζακύνθου φρενοβλαβῆς Δημήτριος Λασκαρίδης δὲν ἀπεβίωσεν ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς ἀστυνομίας Πειραιῶς ἀλλὰ κεκλεισμένος ἐντὸς τῆς ἀστυνομικῆς ἀμάξης, οὐχὶ δ' ἐξ αἰτίας, ἀλλὰ... διὰ τὴν ἠρνητικὴν νὰ φάγῃ...

Καὶ ἡ ὑπηρεσία ἰκανοποιήθη.

ΝΕΩΤΑΤΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ὁ αὐτοκράτωρ.

Τὰ πάντα ἐν Κίνα γίνονται ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος. Οὗτος εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ἰσχύος, τῶν βαθμῶν, τῶν τιμῶν. Ἐκ τῶν ἀπονεμομένων αὐτῷ τίτλων, δέον νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς ἐξῆς: Σεβαστότατε καὶ ὀψιλότατε, οὐράνιος σοφῆ, ἀτελεύτητε τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἐπιστήμη, ἱερέ, ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ προσωνυμοῦσιν ἑαυτοὺς ὑποπόδια αὐτοῦ, οὗτος δ' αὐτοκαλεῖται: Ἡμεῖς, ὁ μόνηρος ἄνθρωπος, ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος, ὁ ἀέλιος μόνος ἡγεμῶν. Τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ εἰσὶν: Ἀυλὴ τῶν ἀκροάσεων, ἡ Ἐνάτη εἰσοδος, ὁ χρυσοῦς οἶκος. Ὁ βλέπων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον βλέπει τὴν μορφήν τοῦ δράκοντος. Ὁ θρόνος του εἶνε ἔδρα τοῦ δράκοντος, τὸ ἱερὸν ἀκροῶν. Ἐμβλημα αὐτοῦ εἶνε δράκων παντάπου, ὃν φέσει κεντημένον ἐπὶ πάντων αὐτοῦ τῶν ἐνδυμάτων.

Οὐδὲν τὸ δύναμενον νὰ περιβῆλῃ τὸ πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος χαρακτηρῆα μοναδικὸν καὶ ἱερὸν δὲν παραμελεῖται ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κίνας. Πάντα τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ σκευῆ ἔχουσι χρῶμα καὶ σχῆμα ἰδιαιτέρον. Τὴν ἐξωτερικὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων μόνον πρὸς δύναται τις νὰ διαβῇ. Πανταχοῦ ἔχει διαδρόμους, διεξόδους ἰδίας ὁ θρόνος, τουτέστιν ἀπλοῦν κίτρινου ὕφασμα ἐροισμένον ἐπὶ σκίμποδος, τυγχάνει τῶν αὐτῶν τιμῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ ἡ τὰ ἔγγραφα αὐτοῦ φθάνουσιν εἰς τὰς μᾶλλον ἀπομακρυσμένας ἐπαρχίας ἐν μέσῳ γουγκισιῶν καὶ καπνοῦ λιβάνου. Τρώγει πάντοτε μόνος ὀκτὼ εἶδη φαγῆων προωρισμένων διὰ τὸν σεβαστὸν στόμαχον του. Εἶνε ἀράτος εἰς πάντας, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ αὐτὸν, εἰς δὲ τοὺς ξένους πρέσβεις μόνον ἐν ἐκτάτοις περιστάσεσι παρέχει ἀκροάσεις, καὶ τότε δὲ, ἂν πιστεύσωμεν τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερτήσεως, οἱ διπλωμάται οὗτοι ὑπὸ τοιοῦτου δέους καὶ σεβασμοῦ εἰσι κατελιγμένοι, ὥστε τὰ γόνυα αὐτῶν συγκρούονται καὶ κάμπτονται ὑπ' αὐτοὺς ὅτι πίπτουσι πρηγεῖς χαμαὶ, καὶ δὲν θὰ εἶχον ἰσως τὴν δύναμιν νὰ ἐγερωθῶσιν ἂν ὁ εἰσηγητὴς δὲν ἐνεθάρρουν αὐτοὺς διὰ κολακειακῶν λόγων.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ αὐτοκράτωρ δικαιούται τῶν τιμῶν ὧν αὐτοὶ εἰ θεοὶ. Ὅστις ἀξιώθη νὰ παραστῇ ἐνώπιόν του, πρέπει νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων, νὰ πληρῆξῃ τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ μετώπου του καὶ νὰ ἐπαναλαβῇ τὸ προσκύνημα τοῦτο τοσαύτως ὡς βασιλεὺς δ' ἀνέβηθαι μέχρι οὐ φθάσῃ μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ θρόνου του, τοῦτο δὲ λέγεται Κοτασέ. Ὁ βλέπων, οἱ Κινεῖς εἶνε μέχρι τέλους λογικοὶ. Τὸ μοναρχικὸν αὐτῶν συναίσθημα δὲν ὑπερστῆται εἰς ὀλίγα, ὡς τὸ ἀγωνιῶν νῦν ἐν Εὐρώπῃ. Συνενοῖ ἐπὶ μιᾷ μόνῃ κεφαλῇ πάσας τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις ἔθνους τετρακοσίων ἑκατομμυρίων ψυχῶν, πάσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἀπολύτου παντοδυναμίας, ὅλον τὸ γόνυ τριπλῆς ἰ-

θαγενοῦς θρησκείας, καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτὴ θέλει νὰ φθάσῃ μέχρι οὐρανοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε τὸ προῖον καὶ ὑπουργὸς τῶν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων. Ἐχει ἄμεσον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς βροχῆς, τῶν ἀνέμων καὶ τῶν καταιγίδων. Δύναται νὰ καταστήσῃ γόνιμον τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, νὰ διαμοῖσῃ τὰ στοιχεῖα εὐχερῶς ὅσον δὲ ἐνὸς νεύματος ἀποκόπτει μιάν κεφαλὴν. Τυχάνει λατρείας βασιλέως, πάπα καὶ θεοῦ. Ἐγκλημα καθοσιώσεως εἶνε οὐ μόνον νὰ προσβάλλῃ αὐτὸν, οὐ μόνον νὰ τὸν ἐγγίση — ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ νῦν αὐτοκράτωρ εἶνε ὁ ἐναγὸς τῆς δυναστείας μακτῶν ἦτοι καθαρῶτατης. Γεννηθεὶς τὸν Αὐγούστον τοῦ 1871 εἶνε εἰσέτι ἀνήλικος, κυβερνᾷ δ' ὡς ἀντιβασιλεὺς ἡ αὐτοκράτειρα Ἄν. Τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ τούτου εἶνε Τσαϊ-Τιέν. Τὸ ὄνομα τοῦτο θεωρεῖται τὸσον ἱερὸν, ὥστε ἐν Κίνα δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀρθρωθῇ ἡ νὰ γραφῇ. Ὁ Τσαϊ-Τιέν διεδέχθη τῇ 12 Ἰανουαρίου 1875 τὸν ἐξαδελφὸν καὶ προκάτοχον αὐτοῦ, ἀποθανόντα ἀνεγκληρονομίου.

Τὸ παιδίον ἐξήχθη ἐν μέσῳ νυκτι ἐκ τοῦ λίκου του, ἀποκοιμισμένον δ' ὅπως ἦτο, προσηγορεύθη διὰ τοῦ τίτλου Οὐρανίου, ὅστις περιβῆλκει αὐτὸν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ τρίτου ἡ τετάρτου τῆς ζώσης ἀνθρωπότητος. Καθ' ἕξιν τινὰ παραδεδεμένην ὑπὸ τῶν πατέρων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας, ἐδόθη αὐτῷ νέον ὄνομα, ὅπερ χρησιμεύει νὰ διακρίνη τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, τὸ Κουάν-Τσοῦ τουτέστιν ἔσδοκος κληρονομία.

Ἄφ' οὗ ὁ αὐτοκράτωρ προσεγγίζει εἰς τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ νυμφευθῇ. Θὰ λάβῃ συγχρόνως ἐννέα γυναῖκας, ὧν ἡ μὲν πρώτη εἶνε τὸν τίτλον αὐτοκράτειρα, αἱ δὲ λοιπαὶ ὀκτὼ βασιλοῦσαι. Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐννέκ τούτων ἐπισήμων συζύγων βασιλεύεται ἐπὶ τῆς καλλονῆς αὐτῶν καὶ ἰδοῦ πῶς ἐνεργεταί:

Ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος προσκαλεῖ εἰς τὰ ἀνάκτορα πάσας τὰς ἐχούσας βαθμὸν ἐν τῇ αὐτῇ νεάνιδας ἡ περικαλλεστέρα λαμβάνει τὸ βραβεῖον ἐκλεγομένη αὐτοκράτειρα, αἱ ὀκτὼ ἄλλαι εὐφήμου μείας τυχοῦσαι ὀνομάζονται βασιλοῦσαι. Αἱ μετ' αὐτὰς διορίζονται κυρία τῆς τιμῆς. Αἱ πλείσται λοιπὸν τῶν γυναικῶν τοῦ ζεράνα ἡ αὐτοκρατορικοῦ χαρεῖλιου προέρχονται ἐκ τῶν εὐγενῶν τάξεων. Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ κόραι ἀσημῶταται τὴν καταγωγὴν ν' ἀξιώθωσι τῆς τιμῆς τοῦ χαρεμίου καὶ μάλιστα νὰ ὑψωθῶσιν εἰς τὸν ὑπατον τίτλον τῆς αὐτοκρατειρας. Τοιαύτη, πρὸς ἄλλαις, ἀναφέρεται τις ὀπαρῶπως οὐσα παρὰ τὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων, ἥτις κατέθελε τὸν αὐτοκράτορα Τάου-Κουάν καὶ ἐγένετο μετ' ὀλίγον μήτηρ τοῦ Χιέν-Φούγκ.

Ἐκτὸς τῶν ἐννέκ τούτων συζύγων, ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ διατηρεῖ κατὰ γενικὸν κανὸνα πλείστας συνεῦρους, ἀς ἐκλέγει κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν του. Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ κατοικοῦσι τὸ ζεράνα καὶ εἰσὶν ἐμπειστευμένοι εἰς τὴν φύλαξιν τῶν εὐνοῦχων

τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Οἱ εὐνοῦχοι οὗτοι, μόνον ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ διαστήματα τῶν γυναικῶν τοῦ αὐτοκράτορος, διαδραματίζουσι πολλὰς σημαῖον πρόσωπον ἐν τῇ κινεζικῇ πολιτικῇ. Ἡ αὐτοκράτειρα θεωρεῖται ὡς πάντη ξένη πρὸς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους ἀλλ' ἐνίοτε ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτῶν ἐμμέσως, ὡς συνέβη εἰς τὴν ἀντιβασιλοῦσαν, μητέρα τοῦ μακαρίτου αὐτοκράτορος Τουγγ-Σι, ἥτις εἶχε κατακτήσει τὴν εὐνοίαν τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ πάσης τῆς οἰκογενείας τῆς ἀποκαλύψασα καὶ προλαβοῦσα ἐγκαίρως συνωμοσίαν χηλευθεύσαν κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Κίνας, ὅστις θεωρεῖ τὸν αὐτοκράτορα ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκλαμβάνει προθύμως τὴν αὐτοκράτειραν εἰδὸς τῆς ἐναρκώσεως τῆς Γῆς. Ὡς τοιαύτην δὲ ὑποθέτουσιν αὐτὴν ἔχουσιν εἰδικὴν πινάκισαν ἐπὶ τῆς φύσεως. Ἐκ τῶν καθήκοντων αὐτῆς εἶνε ἡ ἐπιστομία τῆς λατρείας, ἥτις τελεῖται πρὸς προστατίδας τοῦ τοκετοῦ θεότητος.

Ἡ ἀγωγή καὶ αἱ ἐπιστήμαι.

Ἡ ἀγωγή τοῦ μικροῦ Κινεζικοῦ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἔκτου ἡ ἐβδόμου ἔτους αὐτοῦ ὑπὸ στοιχειῶδη διδάσκαλον. Δίαν σπανίως ἀναλαμβάνει ὁ πατήρ τὸ βάρος τοῦτο, ἡ δὲ μήτηρ, δὲν δύναται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οὐδὲ ἀνεγνώσιν νὰ διδάξῃ. Ἡ ἀγωγή αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖται μόνον ὑπὸ τῶν πρώτων στοιχείων τῆς παιδείσεως, διδάσκει εἰς τὸ παιδίον ἀξιώματα ἠθικῆς, καθαρῆς ἡθικῆς, συμπεριφορᾶς καὶ ἐπιμένει ἰδίως εἰς τὸ νὰ παρασχῇ εἰς αὐτὸ εἴσεις μεθοδικῆς ἐργασίας. Τὸ σχολεῖον εἶνε συνήθως ἀπλοστατή αἰθουσα, ἦν ὁ διδάσκαλος ἐνοικιάζει ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἐν ἡ συνέρχεται περὶ τοὺς εἰκοσι μαθητάς. Τὰ εἰς αὐτὸν διδόμεθα διδάκτρα ποικίλλουσιν ἀπὸ δύο μέχρι πέντε δραχμῶν ἀναλόγως τῆς ὑπολήψεως του.

Ἐν τοῖς χωρίοις τὰ διδάκτρα δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς πέντε ἢ ἔξ δραχμὰς κατ' ἕτος, ἀλλὰ συμπληροῦνται καὶ δι' ἄλλων προσφορῶν εἰς εἶδη.

Ἀφ' οὗ ἐκλεχθῇ ὁ διδάσκαλος, ἡ σινικὴ ἔθιμοτυπία, σεβόμενη τὰ δικαιώματα τῆς ἐπιστήμης, ἀπαίτει ὅπως οἱ χηματικοὶ ὄροι συνομολογηθῶσι μετὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ διδασκαλοῦ τῆ μεσολαβήσῃ κοινῷ φίλῳ. Ἐπαράφεται τότε συμβόλαιον, καὶ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ἐν τῇ ζωῇ τοῦ παιδοῦ γεγονός πανηγυρίζεται διὰ μεγάλου γεύματος, παρακολουθουμένου, ἐν ταῖς εὐπρόως οἰκογενεαῖς, ὑπὸ θεατρικῆς παραστάσεως. Ὁ μαθητὴς παρῶσιάζεται τότε εἰς τὸ σχολεῖον ἐρωδισμένον διὰ χρηματικῶν πρὸς τὸν διδάσκαλον δώρου καὶ ἐπισχεπτηρίου ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἢ κληθεμόνος. Καίτρη πρῶτον τὸν βωμὸν τοῦ Κομφουίου, τοῦ προστάτου τῶν γραμμάτων, εἰτα προχωρεῖ πρὸς τὸν διδάσκαλον καὶ προσφέρει αὐτῷ τὸν σεβασμὸν του μετὰ τοῦ ἐπισχεπτηρίου καὶ τοῦ δώρου του.

Τὸ ξύλον εἶνε ἐν μεγάλῃ χρήσει ἐν ταῖς

κινεζικοί σχολείοι· δίδεται δια ινδοκαλάμου αλύπητα. Η διδακτική μέθοδος των Κινέζων ομοιάζει πολὺ πρὸς τὴν τῶν Ἀράβων. Συνίσταται κυρίως εἰς τὴν γωνοίαν τῆς φωνῆ καὶ ἐν χορῶν ἐπανάληψιν ὑπὸ τῶν μαθητῶν φράσεων τοῦ Ἀλφαθηταρίου μέχρις οὗ ἐκμάθωσιν αὐτὰς ἐντελῶς. Τὸ Ἀλφαθητῆριον τοῦτο περιλαμβάνει χιλίας ἐξήκοντα ὀκτώ λέξεις καὶ πεντακοσίους τριακότα τρεῖς χαρακτῆρας. Διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει ἀγαθός, ἀλλὰ μοιραίως προωρισμένος νὰ καταστῆ κακὸς ἂν δὲν μάθῃ γράμματα, ἐξαιρεῖ τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς καθήκοντα, καὶ περατοῦται διὰ προγράμματος τινος τῶν γνώσεων, ὧν ἡ μάθησις εἶνε ἀπαραίτητος, καταλόγου βιβλίων ἀναγκαίων, καὶ περιλήψεως τινος τῆς ἑθνικῆς ιστορίας.

Ἄφ' οὗ ὁ μαθητὴς ἐκμάθη τὸ στοιχειώδες τοῦτο ἐγγυερίδιον, ἐπιλαμβάνεται τῆς σπουδῆς ἄλλου βιβλίου, τοῦ βιβλίου τῶν ὀνομάτων, ὅπερ ἐξοικεῖσιν αὐτὸ πρὸς τὰ τετρακόσια πενήκοντα τέσσαρα οὐσιαστικά, ἅπερ εἶνε ἐν πολλῇ χρήσι. Τέλος φθάει εἰς τὸ βιβλίον τῶν χιλίων λέξεων, ὅπερ μυεῖ αὐτὸν τὴν γνώσιν τῶν χιλίων χαρακτῆρων τῆς γραφῆς, ἐχόντων πάντων διακριτικὸν σημεῖον καὶ ἰδιαιτέραν σημασίαν.

Οἰκογενειακὰ ζῆθη.

Ἡ κινεζικὴ οἰκία εἶνε ἴσως σκοπιμώτερον ἐπὶ τοῦ κόσμου κατασκευασμένη. Γενικῶς ἀποτελουμένη ὑπὸ σειρᾶς ἰσογυῶν δωμάτων, προφυλαττομένη διὰ δικτυωτῶν κατὰ τῆς περιφερείας τοῦ διαβάτου, ἔχουσα ἑσῶθεν αἴλην ἢ κήπον, παριστάνει τὸ ἰδεώδες τῆς οἰκίας, οἷον δύναται νὰ ὄνειροπολήσῃ αὐτὸ ποιητής.

Εἶνε κατασκευασμένη ἐξ ὀπτῶν πλίνθων, δι' ἃ εἶνε λιαν ἐλαφρά, τοῦθ' ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν ἐπ' ἀπειρον ποικιλίαν τῆς διακοσμῆσεως καὶ τῶν χρωμάτων τῶν τοίχων. Τὸ ὕψος τῆς στέγης, τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῆς σχῆμα ἐξασφαλίζουσι καὶ εἰς τὰ μάλλον ἀπόκεντρα δωμάτια ἀναλογίας εὐαρέστους διὰ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τοὺς πνεύμονας.

Ἡ στέγη αὕτη προχωρεῖ πανταχόθεν, ἐκτὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου καὶ πολλὰ λυσι στεγαζοῖ ἐξῶθεν περιθέοντα τῆς αἰκίας. Ἐπιτιθωμένοι κέραμοι, στήλαι βεβαμμένοι, γυνῖαι ζωηρῶς κεχρωματισμένοι παρέχουσιν εἰς αὐτὴν ὄψιν ἐπιχαρὶν καὶ εὐθυμῶν.

Συνήθως φθάνει τις εἰς τὴν θύραν τῶν ἐξοχικῶν οἰκῶν ἀφ' οὗ διαβῆ δυο ἢ τρία ζύλινα κινκιδωτὰ ἰκανῶς ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα. Ἐν ταῖς πόλεσι τὸ κατώφλιον τῶν ὠραιτέρων κατοικιῶν εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὑπεράνω προθυραίου δύο ἢ τριῶν βαθμιδῶν ὕψος ἔχοντος. Τὸ προθυραῖον τοῦτο ἀγεῖ εἰς προθάλαμον ἢ εἰς αὐλήν. Δεξιᾷ εὐρίσκειται τὸ οἶκιον τοῦ οἰκοφύλακος· ἀριστερᾷ βωμὸς ἀνεγερθεὶς εἰς τοὺς ἐφεστίους θεοὺς καὶ ὁ κατάλογος τῶν ἀξιωματῶν ἢ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἡ θύρα φωτισμένη ἔξωθεν ὑπὸ χαρτίνων φαναρίων κατερχομένων ἀπὸ τῶν

ὕδροροφῶν, κοσμεῖται διὰ διαφόρων συμβόλων ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Ἐν τῷ προθαλάμῳ τὸ ἐν τῇ αὐλῇ κινητὸν παραπέτασμα καλύπτει τὴν εἰσοδὸν τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς. Ἡ αἰθούσα τῆς ὑποδοχῆς εἶνε τὸ ὄριον, ὅπερ ἄξενος δὲν δύναται νὰ διαβῆ. Πέραν αὐτῆς εὐρίσκονται τὰ δώματα τῶν γυναικῶν, τὸ μαγειρεῖον, οἱ κοιτῶνες. Τὰ δωμάτια ταῦτα συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλα διὰ θυρῶν, ἃς φροντίζουσι νὰ κατασκευάζωσι διαφόρου σχήματος καὶ μεγέθους καὶ οὐχὶ συμμετρικῶς κατέναντι ἀλλ' εἰς διάφορα μέρη τοῦ τοίχου, ἐκ φόβου μὴ τὰ κακοποιὰ πνεύματα εἰσερχῶνται ἐκόλωσι. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ φεγγίται, οἵτινες φωτίζουσι τὰ παράθυρα ταῦτα, ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ διαφανοῦς χάρτου, ὃν ἡ εὐρωπαϊκὴ ἔθελος τείνει ν' ἀντικαταστήτῃ ἀπὸ τιναῶν ἐτών.

Οὐδαμῶς εὐρίσκονται καπνοδόχοι καὶ αὐτοὶ ὁ κλιβάνος τοῦ μαγειρεῖου εἶνε συνηθῶς φορητός, τοῦθ' ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ ἐγκαθίσῃσιν αὐτὸν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς αὐλάς ὅταν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε βροχερός. Τὸ μόνον θερμαντικὸν ὄργανον τῶν κινεζικῶν οἰκῶν εἶνε τὸ κάρη ἢ πλινθοκτίστως σοφρῆς, ἐφ' οὗ κοιμῶνται οἱ πτωχοὶ ἰδίως κινέζοι· εἶνε χονδροειδὲς κατασκευάσμα ἀνάλογον πρὸς τὴν ῥωσικὴν θερμάστραν, ὑπ' ἃ τίθεται πύραυλον μετ' ἀνημμένων ἀνθράκων.

Οἱ κινέζοι τρώγουσι πρὸ πάντων φυτικὰς οὐσίας, ὄρυζαν, ἀραβόσιτον, κέγχρον, σίτον, καὶ πλῆθην λαχανικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνώστων ἐν Ἑυρώπῃ. Ἐν Κίνᾳ δὲν ἐρωτῶσι: Πῶς ἔχετε; ἀλλὰ τοῖ κοῦο φάν; Πῶς ἰσάγετε τὸ ρύζι σας; Μετὰ τὰ παντοειδῆ λαχανικά ἔρχονται οἱ ἰχθύες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κυρίαν τροφήν τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων. Βρύθουσι δὲ οὗτοι ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς ποταμίσι, λίμναις καὶ δεξαμεναῖς τοῦ Οὐρανίου Κράτους καὶ σοιχίζουσι κατὰ μέσον ὄρον τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ τὴν λίτραν.

Ὁ νεαρὸς κύων θεωρεῖται τόσοσιν ἀθρόα τροφή, ὅσπερ οἱ κροσπῶλαι συνειθίζουσι νὰ προσαρτῶσι τεμάχια αὐτῶν ἐπὶ ἄλλων κρεάτων ὅπως δελεάζωσι τὸν πελάτην. Καὶ ὁ ποντικὸς εἶνε εἶδος κατανκασθῆμενον μεγαλῶς ἰδίως ὑπὸ τῶν γερόντων ἀμφοτέρων τῶν φύλων· ἐπικρατεῖ ἡ πίστις ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ξαναφωτρώη τὰς τρίχας.

Αἱ φαλαίαι τῶν χελιδόνων, τὰ πτερύγια τῶν καρχαριῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γάτας καὶ αἱ γλώσσαι τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἡ κοινὴ παράδοσις παραδέχεται συνηθῆ τροφήν τῶν Κινέζων, θεωρητέα ὡς σπάνια ἐδέσματα διὰ τοὺς πλουσίους μόνον προωρισμένα.

Οἱ κινεζικοὶ οἶνοι κατασκευάζονται ἐκ παντοειδῶν ὀπωρῶν, καὶ ομοιάζουσι πρὸς βοσῶλια· γίνεται μὲν χρῆσις αὐτῶν κατὰ παράδοσιν ἐν ταῖς τελευταῖς καὶ ταῖς ἰδιωτικαῖς ἐορταῖς ἀλλὰ τὸ πάγκοινον ποτόν, τὸ ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ ἐν παντὶ γεύματι πινόμενον εἶνε τὸ ἀρέψημα φύλλον τοῦ

τείου. Ὁ εἰρηνικός, φιλόπονος καὶ εὐθυμὸς χαρακτῆρ ὀφείλεται ἴσως κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ ὅτι ἀρκεῖται εἰς τὸ ποτόν τοῦτο καὶ ἰδίως εἰς τὸ ὅτι κατασκευάζει αὐτὸ τόσοσιν ἀδύνατον, ὥστε δύναται νὰ πῆν μεγάλην ποσότητα, χωρὶς οὐδενὸς δυσαρέστου.

Οὐδαμῶς τοῦ κόσμου προσκαλοῦνται ἀμοιβαίως οἱ ἄνθρωποι εἰς γεύματα ὅσον ἐν Κίνᾳ. Ἡ πρόσκλησις στέλλεται συνηθῶς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου ὑπὸ τὸν ἐξῆς τύπον: Τὴν εὐτυχῆ ἡμέραν τοῦ δεῖνα τοῦ μινὸς τούτου, μικρὰ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ θὰ περιμένη τὴν λάμπιν τῆς παρουσίας σας. Δέχθητι τὰς προσήσεις τοῦ Σάν-Βάγκ. Μεθ' ἃ ὑπέρβητε φωταβαίνει καὶ ἀναγγέλλει διὰ ζωηρῆς φωνῆς τὴν ὄραν τοῦ συμποσίου ἢ καὶ νὰ παραλάβῃ τοὺς προσκεκλημένους. Τὴν τεταγμένην ὥραν ὑποδέχεται αὐτοὺς ὁ ἀμφιτρόων, ὅστις προτρέπει αὐτοὺς, μετὰ τοὺς συνηθῆς χαμετισμούς, νὰ μιμηθῶσιν τὸ παραδειγμα τοῦ καὶ νὰ καθήσασιν ἀνέτως. Ἄν κάμῃ ζέστην, ἕκαστος ἐπαφελίται τὴν ἀδειαν ἐκείνην, ἐκβάλλει ὅλα σχεδὸν τὰ ἐνδύματά του καὶ μένει μὲ γυμνὸν κορμῶν. Κάθηνται τότε δύο δύο ἐνώπιον χαμηλῶν τραπέζων, ἐφ' ὧν εἶνε ἐπιθεμισμένα σινουρηγῆ ἀγγεῖα, ὀπῶραι, γλυκίσματα καὶ ἀνθη — σπανίως δὲ πάντες πρὸ μίας μόνης τραπέζης. Ὁ ξενίζων αἰτεῖ συγγνώμην, διὰ προσιναγωγικῶν λογιδίου, διὰ τὸ πτωχὸν γεῦμα, ὅπερ ἔχει τὴν τὸλμην νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς κεκλημένους καὶ τὸ συμπόσιον ἄρχεται. Ἀποτελεῖται ἐνίοτε ἀπὸ ἐξήκοντα διάφορα ἐδέσματα. Ἐπειδὴ δὲ παρατίθενται βραδέως, καπνίζουσι ἢ πίνουσι κυάθους τινὰς τείου κατὰ τὰ διαλείμματα.

Ὁ Κινέζος σὺς ὀμιλεῖ περὶ τοῦ πατρὸς ὧμῶν τιτλοφορῶν αὐτὸν «σεβαστὸν γηραιὸν πρίγκιπα», περὶ τῆς συζύγου σας ἀποκαλῶν αὐτὴν «ἐνδοξὸν κυρίαν» περὶ τῆς κατοικίας σας προσωνυμιῶν αὐτὴν «εὐγενὲς μέγαρον» καὶ ἐπ' αὐτῶν δ' ἐτι τῶν ἐπισκεπητηριῶν του αὐτοκαλεῖται «ὁ ἡλίθιος, μικρότερος ἀδελφός σας» καὶ ἀποκαλεῖ τὴν νόμιμον σύζυγόν του «καυμένη κουτὴ τοῦ σπιτιοῦ». Ἡ φιλοφροσύνη αὕτη δύνατον νὰ προκαλῆ τὸ μειδιᾶμα ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς αὐτῆς. Οὐδὲν ἦττον εἶνε συγκινητικῆς. Τὸ γενικώτερον διαδεδομένον ἐν Κίνᾳ ἐλάττωμα εἶνε ἡ μαγία πρὸς τὰ τυχερὰ παιγνίδια. Τὸ πάθος τοῦτο ἐκδηλοῦται εἰς πάσας τὰς ἡλικίας, ἡ πρώτη φροντίς τετραετοῦς παιδίου ἐν Καντῶν ἢ Σαγγάη, ἂν τύχῃ νὰ τῷ δώσωσι κεραττιόν τι, εἶνε νὰ τὸ παιζῇ γράμματα ἢ κορῶνα εὐθὺς ὡς εὐρῆ εὐκαιρίαν. Αἱ γυναῖκες διέρχονται τὸν βίον των παιζούσαι χαρτίαι καὶ ὀμνῶν. Κύβοι εὐρίσκονται ἐφ' ὧν τῶν τραπέζων τῶν ξενοδοχείων.

Ὁ σινικὸς στρατός.

Κατὰ πρῶτον ἔρχεται ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ ὑπαγομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου· τὸ δικαίωμα τοῦ ἐν αὐτῇ ὑπηρετεῖν εἶνε κληρονομικὸν διὰ τοὺς στρατιώτας ὡς καὶ διὰ

τοὺς ἀξιωματικούς. Ἐφ' ὅσον ὁ Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ εἶνε ἐν Πεκίνῳ, ἢ φρουρὰ φυλάττει τὰς εἰκοσι τέσσαρας πόλεις τοῦ ἀπηγορευμένου περιβάλου, ὅτε δ' ἀπέρχεται τῆς πρωτευούσης ὡς μόνην αὐτῆς ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ τὸν συνοδεύῃ. Δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα νὰ εἰσελθῇ εἰς τ' ἀνάκτορα ἢ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῶν ἀνευ κανονικῆς ἀδείας. Διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν εἶνε ὀπλισμένη διὰ τόξων βελῶν, καὶ πυροβόλων, διὰ τὴν ἐσωτερικὴν δὲ φέρει ἀπλῶς μακρὰ δόρατα.

Μετὰ τὴν φρουρὰν ἔρχονται πέντε κεντρικὰ σώματα· ἡ Προφυλακὴ, ὁ Στρατὸς τοῦ σπηραγματος, οἱ Ὑπερήφανοι ἰππεῖς, οἱ Ὀπλοφόροι, οἱ Γενναῖοι, οἱ Τολμηροί.

Εἰς τὰ πέντε ταῦτα σώματα προστίθεται καὶ ἡ Χωροφυλακὴ, ἔχουσα εἰδικωτέραν ἐντολὴν νὰ τηρῇ τὴν τάξιν ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

Ἡ στολὴ τοῦ στρατοῦ τούτου συνίσταται ἐξ εὐρέως ἐπαυροφόρου κιτρινοῦ, κυανοῦ, ἢ ἐρυθροῦ, περατοῦμένου εἰς ἄλλο χροῶμα, ἐκ περισκελίδος κυανῆς, θώρακος ἐκ χαλκίνων πλακῶν χαλκοβδίνου κράνους προστατεύοντος τὸν αὐχένα καὶ τὰ ὦτα.

Υπολογίζεται εἰς 230,000 ἀνδρῶν ἡ ὀλικὴ δύναμις τοῦ καθ' ἅπασαν τὴν αὐτοκρατορίαν ἐστρατοπεδευμένου στρατοῦ. Ἐκ τούτων μόνον τὸ ἕκτον, δηλαδὴ τὸν ἀποτελοῦντα τὴν φρουρὰν τοῦ Πεκίνου στρατόν, δύναμει νὰ θεωρησωμεν σημαίνοντα. Ὁ ἄλλος εἶνε μάλλον ἐπιεικῶς εἰς τὸ κράτος, διότι ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἀδρανεῖα κατέστησεν αὐτοὺς ἀνικάνους πρὸς πᾶσαν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ παρουσία αὐτῶν ἐν ὄχιμας πόλεσιν ἐνθουσιάζει ἀπαύστως τὴν ἡτταν αὐτοῦ εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ οἱ πρόγονοὶ των εἶχον ὑποδούλωσιν.

Ὁ στρατὸς τῆς Πρασίνης σημαίας, ὁ Λου-τούγγ, ἡ ὁ κυρίως σινικὸς στρατός, ἀποτελεῖται ὑπὸ ἐθελοντῶν στρατολογουμένων ἐν ταῖς δεκαοκτώ ἐπαρχίαις καὶ διανεμομένων κατὰ τὰς διοικητικὰς διαίρεσεις τῆς αὐτοκρατορίας, οὔτοι ἀνέρχονται εἰς 600,000.

Ὁ ἐπαρχιακὸς αὐτῶν χαρακτῆρ εἶνε τόσοσιν ἐναργῆς, ὥστε εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ γείνη χρῆσις αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ ἰδιοῦ ἔθους του. Ἄλλ' ἡ ἀξία αὐτοῦ εἶνε ἴσως μεγαλειτέρα ὑπὸ ἀμυντικῆν ἔποψιν, ἤτις ἄλλως τε εἶνε καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Κίνας.

ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΕΞΙΚΩ

ἀσκήημα, ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Α.

Ἀπὸ τῆς νήσου Γουαγιαάνης εἰς Ἀκαπούλκον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ φυσίγγιον ἀνετινάχθη ἐκ τῆς Ἀσίας.

— Ἐνικήσαμεν! ἐφώνησεν ὁ Μαρτίνεθ. Ἡ σκηνὴ αὕτη δὲν παρετάθη ἐπὶ μακρόν. Ὁ πλοίαρχος ἐπετέθη ἐκ τοῦ συστάδην κατὰ τοῦ ὑπάρχου· ἀλλὰ καταβλήθεις ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ βαρέως τραυ-

ματισθεῖς, συνελήθη. Οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοῦ, μετὰ τινὰς στιγμάς, τῆς αὐτῆς ἔλαχον τύχης.

Φανοὶ τότε ἀνοψώθησαν ἐπὶ τῶν ἐξαρχιμάτων τοῦ πάρονος, ἀπαντήσαντες πρὸς τοὺς τῆς Ἀσίας. Ἡ ἀνταρσία εἶχεν ἐκραγῆ καὶ θριαμβεῦσαι ὁμοίως ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλοίων.

Ὁ ὑπαρχος Μαρτίνεθ ἦτο κύριος τῆς Κωνσταντίας καὶ οἱ αἰχμαλωτοὶ ἐρρήθησαν φύρδην μίγδην εἰς τὸ μεσόδομον.

Ἄλλ' ἐκ τῆς θέας τοῦ αἵματος ἐξήφθησαν τὰ θηριώδη ὀρμήματα τοῦ πληρώματος. Δὲν ἤρκοῦντο εἰς τὴν νίκην αὐτῶν, ἤθελον καὶ νὰ φονεύσωσιν.

— Ἄς τοὺς σφάζωμε, ἄς τοὺς παστρέψωμε ὅλους! ἀνείραξαν πολλοὶ ματιώδεις φανοὶ. Μονάχα οἱ πεθαμένοι δὲν μιλοῦν!

Ὁ ὑπαρχος Μαρτίνεθ, ἠγούμενος τῶν αἰμοδόρων ἀνταρτῶν, ὤρμησε πρὸς τὸ μεσόδομον· ἀλλὰ τὸ λοιπὸν πλῆρωμα ἔγχετο εἰς τὴν σφαγὴν ἐκείνην, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐσώθησαν.

— Φέρετε τὸν δὸν Ὀρτέβα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκέλευσεν ὁ Μαρτίνεθ. Ὑπήκουσαν.

— Ὀρτέβα, εἶπεν ὁ Μαρτίνεθ, κυβερνῶ καὶ τὰ δύο πλοῖα· ὁ δὸν Ρόκος εἶνε αἰχμαλωτὸς μου ὅπως καὶ σύ. Αὐριον θὰ σε ἐγκαταλείψωμεν καὶ τοὺς δύο σας εἰς ἕνα ἐρημονήσι· ἔπειτα θὰ πλεύσωμεν εἰς τὸ Μεξικόν, καὶ τὰ πλοῖα ταῦτα θὰ πωληθῶν εἰς τὴν δημοκρατικὴν κυβέρνησιν.

— Προδόται! ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ὀρτέβα.

— Εἰς ἀναπέτασιν ἰστίων! Ἔπεχε πρὸς γῆν! — Δέσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου.

Ἐδείκνυε δὲ τὸν Ὀρτέβα. Ὑπήκουσαν. — Τοὺς ἄλλους εἰς τὸ κύτος. Ἀνάπρωρα! Ἄγε!

Ὁ χειρισμὸς ἐτελέσθη ἀμέσως. Ὁ πλοίαρχος δὸν Ὀρτέβα ἔκτοτε εὐρέθη μόνος ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων διὰ τοῦ ἐπιδρόμου καὶ ἠκούετο εἰσεῖν καλῶν τὸν ὑπαρχον ἄτιμον καὶ ἀνανδρον.

Ὁ Μαρτίνεθ, ἔκφρων ὤρμησεν εἰς τὸ ἐπίστεγον, κρατῶν πέλεκυν ἐν χειρὶν. Ἐκώλυσεν αὐτὸν νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλοίαρχου· ἀλλὰ διὰ ῥωμαλέας χειρὸς ἀπέκοψε τοὺς πόδας (σκόταξ) τοῦ ἐπιδρόμου. Ἡ κέρκος (βράντζα) βιασίως παρασύρθησά ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπλήξε τὸν δὸν Ὀρτέβα καὶ ἔθραυσε τὸ κρανίον αὐτοῦ.

Φρίκης κραυγὴ ἠγέρθη ἐν τῷ πάρωνι. — Τυχαιὸς θάνατος! εἶπεν ὁ Μαρτίνεθ. Ρίψατε τὸ πτώμα τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὑπήκουσαν καὶ πάλιν.

Τὰ δύο πλοῖα ἐξηκολούθησαν τὸν πλοίαρχόν, ἐγγὺς ἀλλήλων, ἐπέχοντα πρὸς τὰς μεξικανικὰς ἀκτὰς.

Τὴν ἐπαύριον ἐνώπιον αὐτῶν ἐφάνη νησίδιον. Τὰ ἐφόλια τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Κωνσταντίας ἐρρήθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ἐκτὸς τοῦ δοκίμου Παύλου καὶ τοῦ ὑποκελευστοῦ Ἰακώβου, οἵτινες ὑπετάγησαν εἰς τὸν ὑπαρχον Μαρτίνεθ, ἀφῆθησαν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης ἀκτῆς. Ἀλλὰ μεθ' ἡμέρας τινὰς, ἐσώ-

θησαν εὐτυχῶς ὑπὸ ἀγγλικὸν πλοίου διερχομένου ἐκεῖθεν πρὸς Ἀλιεῖαν φλακινῶν καὶ μετηνέχθησαν εἰς Μανίλλην.

Διατὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἰακώβος μετέστησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἀνταρτῶν; Ἀναμείνωμεν ὅπως κρίνωμεν αὐτούς.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας τὰ δύο πλοῖα ἠγκυροβόλησαν ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ Μοντερέ, πρὸς βορρᾶν τῆς παλαιᾶς Καλλιφορνίας. Ὁ Μαρτίνεθ ἀνεκοίμισε τὸν σκοπὸν του πρὸς τὸν λιμεναρχῆν. Προσέφερεν εἰς τὸ Μεξικόν, τὸ στρουόμενον ναυτικόν, τὰ δύο ἰσπανικὰ πλοῖα μετὰ τῶν πολεμοφοδίων αὐτῶν καὶ τοὺ ὀπλισμοῦ καὶ τῶν πληρωμάτων, ἅτινα ἀνελάμβανον νὰ ὑπηρετήσωσιν ὑπὸ τὴν Ὀμοσπονδίαν. Αὕτη, δὲ ὡς ἀντάλλαγμα, ὑπεχρέουτο ν' ἀποτίσῃ τὰ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν ἐξ Ἰσπανίας ὀφειλόμενα εἰς αὐτούς.

Εἰς τὰς προτάσεις ταύτας ὁ λιμεναρχὴς ἀπήντησεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐντολὴν νὰ λούττον τὸν Μαρτίνεθ νὰ μεταβῇ εἰς Μεξικόν, ὅπου εὐχερᾶς ἦδύνατο νὰ περατώσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὁ ὑπαρχος συνεμορφώθη πρὸς τὴν συμβουλὴν ταύτην καὶ ἀφήσας τὴν Ἀσία εἰς Μοντερέ, μετὰ μῆνα ὀργίων, ἐπλευσε πρὸς τὸ Μεξικόν μετὰ τῆς Κωνσταντίας. Μέρος τοῦ πληρώματος αὐτῆς ἀπέτελούν ὁ Παῦλος, ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Ἰωσίας, ὁ δὲ πᾶρων, ἐπάφωρον ἔχων τὸν ἀνεμον, ἐβύθισε τὰ ἰστία ὅπως ταχύτερον καταπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀκαπούλκου.

Β.

Ἀπὸ Ἀκαπούλκον εἰς Σιγκουαλάνην.

Ἐκ τῶν τεσσάρων λιμένων, οὓς τὸ Μεξικόν κέκτηται ἐν τῇ Εἰρηνικῇ ὠκεανῷ, τοῦ Σαν-Βλάς, Ζακατούλα, Τεχουαντεπέκ καὶ Ἀκαπούλκον, ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε ὁ προτιμώμενος ὑπὸ τῶν πλοίων. Ἡ πόλις εἶνε κακῶς φκοδομημένη καὶ νοσηρά, εἶνε ἀληθῆς, ἀλλ' ὁ λιμὴν εἶνε ἀσφαλῆς καὶ δύναται νὰ περιλάβῃ εὐχερῶς ἑκατὸν πλοῖα. Ὑψηλαί καὶ ἀπόκηρμνοι ἀκταὶ προφυλάττουσι πανταχόθεν τὰ πλοῖα, καὶ ἀποτελοῦσι δεξαμενὴν τόσοσιν εἰρηνικῆν, ἢν ξένος τις, διὰ ζήρας ἐρχόμενος, θὰ ἐξελάμβανεν ὡς λιμῆν περικλειομένην ἐντὸς περιφερείας Ὁρέων.

Τὸ Ἀκαπούλκον, τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ὑπερησπίζετο ὑπὸ τριῶν ὄχυρωμάτων, ἀπερ περιέβαλλον αὐτὸ πρὸς τὰ δεξιά, ἐν ᾧ τὸ στόμιον τοῦ λιμένος ὑπερησπίζετο ὑπὸ κανονοστοιχείας ἐπτά τηλεβόλων, δυνάμενον ἐν ἀνάγκῃ, νὰ διασταυρώσῃ τὰ πυρὰ αὐτοῦ μετὰ τοῦ φρουρίου Ἀγίου Διέγρου. Τοῦτο, ὀπλισμένον διὰ τριακότα τηλεβόλων, ὑπερέκειτο ὀλοκλήρου τοῦ λιμένος καὶ ἠδύνατο νὰ καταβύθισῃ ἀσφαλῶς πᾶν πλοῖον ἀποπειρώμενον νὰ εἰσελθῇ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν λιμένα.

Ἡ πόλις λοιπὸν δὲν εἶχε κανένα φόβον· καὶ ἐν τούτοις πανικὸς κατέλαθε πάντας ἐν γένει τοὺς κατοίκους, τρεῖς μῆνας μετὰ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα γεγονότα.

Πράγματι, πλοίων τι εφάνη μακρόθεν οι κάτοικοι του Ακαπούλκου λίαν ανησυχούντες περί των σκοπών του ύποπτου εκείνου σκάφους, είχαν καταληφθή υπό φόβου. Διότι η νέα Όμοσπονδία εφοβείτο εΐσαί, ουχι άνευ λόγου, την επίστροφην της Ισπανικής κυριαρχίας. Διότι μεθ' όλης τας έμπορικας συμβάσεις τας μετά της Μεγάλης Βρετανίας, ύπογραφείσας και παρά την έλευσιν του επιτετραμμένου αυτής εκ Λονδίνου, όστις άνεγνώρισε την δημοκρατίαν, η μεξικανική κυβέρνησις ουδέ έν πλοίων είχαν εις την διάθεσιν της προς προστασίαν των παραλλίων της.

Οιονδήποτε λοιπόν και άν ήτο, τό πλοίων εκείνο ήτο πάντως τυχοδιωκτικόν, υπό άτρομήτων επιβαινόμενον άνδρών, διότι μόνον τοιούτοι ήδύνατο ν' άντιπαλαίσωσι προς τούς σφοδρούς νοτιοδυτικούς άνέμους, οι όποιοι πνέουσιν εις τας θαλάσσας εκείνας από της θησιωπα...

Η Κωνσταντία, της οποίας τό όνομα ήδύνατο ν' άναγνωσθί επί της όπισθίας άσπιδίσκης, φθάσα εις ήμισειαν βολήν τηλεβόλου από του λιμένος ήγκυροβόλησεν αιφνης. Λέμβος δέ τις άναχωρήσασα, έπλησίασεν εις την ακτήν.

Ο ύπαρχος Μαρτίνας άποβάς άμέσως μετέβη παρά τή λιμενοπόρην και στρατιωτικώ διοικητή και άνεκοίνωσεν αυτόν τό εκει άγαθόν αυτόν αίτιον. Ούτος έπεδακίμασε την άπόφασιν του ύπάρχου και συνεβούλευσεν αυτόν νά μεταβή εις Μεξικόν όπως επιτύχη παρά του στρατηγού Γουαδαλούπα Βικτορίου, προέδρου της Όμοσπονδίας, την επικύρωσιν της συμφωνίας. Μόλις γνωσθείσης της ειδήσεως ταύτης γενική χαρά κατέλαβε την πόλιν. Όλος ό πληθυσμός αυτής μετέβη νά θαυμάσθω τό πρώτον πλοίων του μεξικανικού ναυτικού και έν τη κατοχή αυτού ένειδεν ου μόνον άποδειξιν της εκλύσεως της Ισπανικής πειθαρχίας, αλλά και μέσον όπως λυσιτελέσσει άντιστή κατά πάσης νέας άποπειρας των αρχαίων αυτών δεσποτών.

Ο Μαρτίνας έπέστρεψεν εις τό πλοίων. Μετά τινος δέ ώρας, ό πάρων Κωνσταντία είχε ρίψει και τας δύο άγκύρας της έν τή λιμένη, τό δέ πλήρωμα αυτής κατέλυσε παρά τοίς κατοίκους του Ακαπούλκου.

Άλλ' ότε ό Μαρτίνας εκάλεσε τούς άνδρας του, ό Παύλος και ό Ίακώβος είχαν γείνει άφαντοι.

Τό Μεξικόν τουτο έχει τό ιδιαίζον εξ όλων των άλλων χωρών της γήινης σφαιρας ότι εδρίσκειται επί εκτεταμένου και ύψηλού όροπεδίου, ούτινος κατέχει τό κέντρον. Η σειρά των Κορδιλλιέρων, υπό τό όνομα Άνδεις διέρχεται όλην την μεσημβρινήν Άμερικην, αδιαιρέτως την Γου-

ατεμάζων, και κατά την εισοδον αυτής εις τό Μεξικόν, διαίρειται εις δύο βραχίονας, ούτινες προχωρούσιν άνώμαλοι παραλλήλως επί των δύο μερών του εδάφους. Οι δύο ούτοι βραχίονες εινε αικλιτύες του πελωρίου όροπεδίου του Αμαναουάκ, κειμένου δύο μίλλια πεντακόςια μέτρα ύπέρ τας παρακειμένες θαλάσσας. Η έναλλαγή εκείνη των κοιλαδων, μάλλον εκτεταμένων και ουχ ήττον όμοιόμορφων των του Περού και της Νέας Γρενάδος κατέχει περίπου τας τρία πέμπετα της χώρας. Αι Κορδιλλιέρας εισερχόμεναι έν τη αρχαία περιφέρεια του Μεξικου λαμβάνουσι τό όνομα Σιέρρα Μόνρε, και άνερχόμεναι μέχρι των πόλεων Άγιου Μιχαήλ και Κουαναζάτου, άφ' ου διαίρεθώσιν εις τρεις βραχίονας εξαφανίζονται μέχρι της πεντηκόςτης εδδόμης μοίρας βορείου πλατους.

Μεταξύ του λιμένος του Ακαπούλκου και της πόλεως του Μεξικου, ών ή άπ' αλληλων άπόστασις εινε ογδοήκοντα λεύγα, αι μεταβολαι του εδάφους εινε όλιγώτερον άπότομοι και αι καταφέρεται ήττον κρημνώδεις η μεταξύ Μεξικου και Βερακρούζης. Ο περιηγητής άφ' ου διαβή διά των γρανιτών, ούτινες εδρίσκονται επί των πικρακωνειών βραχιόνων, συναντῶν πορφυριτικούς πλέον βράχους, εξ ου ή βιομηχανία εξαγει τον γύψον, τον βαζσαλτην, την τέτανον, τον κάλαϊ, τον χαλκόν, τον σίδηρον, τον άργυρον και τον χρυσόν. Η από Ακαπούλκου λοιπόν μέχρι Μεξικου ύδός ειχεν ιδιάζουσας όλιας όψιν, εις ην άμυβόλον όμως άν προσείχον δύο ίππεις παραπλεύρας χωρούτες, ήμέρας τινάς μετά την άγκυροβόλησιν του πάραν; έν Ακαπούλκω.

Ήσαν ό Μαρτίνας και ό Ίωσιος. Ο θαρακίτης εγνώριζε κάλλιστα την όδόν εκείνην. Είχε βήμα προς βήμα σχεδόν μετρήσει τά όρη του Αμαουάκ. Δεν ήθέλησαν λοιπόν νά δεχθώσι τον προσενηχθέντα αυτοίς Ίνδον όδηγόν, εξαίρέτους δ' ίππεισάντες Ίππους οι δύο τυχοδιωχται διηυθύνοντο ταχέως προς την πρωτεύουσιν του Μεξικου.

Μετά δίωρον γοργόν τριποδισμόν έμποδίσαντα αυτοίς νά συνδιαλεχθώσιν, οι ίππεις εσταμάτησαν.

Άργά, άργά, ύπαρχέ μου, ειπεν ό Ίωσιος ασθμαίνων. Μα την Παναγία, κάλλιο έχω νάμαι καθάλλα δύο ώραις πάνω 'ς τον κοντραπαπαρίγιο και νά με δέρη ό Γαρμπής παρά νάμαι — πάνω 'ς αυτή τή σέλλα!

— Έμπρός! γρήγορα! άπεκρίθη ό Μαρτίνας. Τόν ξέρεις καλά τον δρόμον, Ίωσιος, τον ξέρεις καλά;

— Όπως σεΐς ξέρεις από τό Καδιζ νά πάς 'ς τή Βερακρούζην και δεν θάχω με ουτε φορτούνας ουτε τίποτε ν' άργοπορήσωμε. . . Μα άς πηγαίνωμεν άργά, άργά.

— Ίσα ίσα, άς πηγαίνωμεν γρηγορώτερα, άντεϊπεν ό Μαρτίνας πτερινίσας τον ίππον του. Άνησυχώ πολύ δι' αυτόν τον ξαφνικό εξαφανισμό του Παύλου και του Ίακώβου. Μη θέλουν νά κχμουν αυτοί

την συμφωνία και νά μάς κλέψουν τό μεριδιό μας.

— Αυτό ελειπε! άπεκρίθη κυνικός ό θαρακίτης. Νά κλέψουν κλέπτας σάν μάς. — Πόσαν ήμερών δρόμο έχωμε νά κάμωμε όσον νά πάμε εις τό Μεξικό;

— Τεσσαράων ή πέντε, ύπαρχε, τίποτε σχεδόν. Μα άς πηγαίνωμεν άργά. Βλέπετε πώς τό χώμα άρχισε ν' άνηφορεύη.

Πράγματι, οι πρώτοι κυματισμοί των όρών εγίνοντο ήδη επαισθητοί επί της ευρείας πεδιάδος.

— Τάλογά μας δεν εινε πεταλωμένη, εζηκούθησεν ό θαρακίτης σταματήσας, και τό κοικαλένιο πόδι τους τριβεται πάνω σέ δούτο τό γρανίτη. Μα δεν φταιει τό χώμα και δεν ταιριαζει νά τό καταγορούμε. Εινε χρυσάφι κάτω άπ' εκεί, και γικί τό πατούμε, ύπαρχέ μου, δεν θά πη πώς δεν τό καταδεχόμαστε!

Οι δύο όδοιπόροι ειχον φθάσει εις μικρόν ύψωμα σκιαζόμενον υπό πλατυλλών φοινίκων, υπό κάκτων και μεξικανικών ελελιφάσκων. Υπό τούς πόδας αυτών εζετεινετο ευρεία πεδιάς καλλιεργημένη, και πάσα ή οργύσα βλάστησις των θερμών κλιμάτων εζετιθετο πρό των οφθαλμών αυτών. Άρισतरά, δάσος άνακαρδίου ετεμενε τό τοπίον. Σχοϊνοι έταλάωντων τούς ευκαμπτους κλάδους των υπό την καυστικήν πυράν του Ειρήνικου όκεανου. Άγροί πλήρεις ζαχαροκαλάμων εφαινοντο έν τη πεδιάδι. Πάντα τά ποικίλα προϊόντα της τροπικής χλωρίδος εκόσμουν διά των χρωμάτων αυτών τό θαυμασίον τουτο μέρος, όπερ εινε τό γοιμώτατον της Μεξικανικής Άνεξαρτησίας.

Άλλ' υπό τό ανυπόφορον εκείνο θαλόπος οι δυστυχεις κάτοικαι κατεβασάνιζοντο υπό του κειρινον πυρετου. Διά τουτο αι πεδιάδες εκείναι, άψυχοι και έρημοι, έμενον άνευ κινήσεως και θερμού.

— Ποιος εινε αυτός ό κώνος, ό όποιος ύφόνεται εμπρός μας εις τον ορίζοντα, ήρώτησεν ό Μαρτίνας τον Ίωσιαν.

— Ο κώνος της Βρέας, απήντησεν ό θαρακίτης.

Ο κώνος εκείνος ήτο τό πρώτον αξιονόλου ύψωμα της σειράς των Κορδιλλιέρων.

— Αϊ, πως γρηγορώτερα, ειπεν ό Μαρτίνας, δίδων εμπράκτως τό παραδειγμα. Τά άλογά μας εινε άπό τό μεσημβρινόν Μεξικόν και εινε συνειδημένα εις αυτός τας άνωμαλίας του εδάφους. Άς εθγούμεν λοιπόν μία ώρα άρχήτερα, από αυτήν την έρημιαν, η όποιος δεν εινε διόλου διασκεδαστική.

— Μήπως ό ύπαρχος Μαρτίνας μετανοήσας, μη τό φωνάζη από μέσα ή συνείδησής του; ειπεν ό Ίωσιος ύψων τούς ώμους.

— Α! μπά!

Ο Μαρτίνας εβούθησεν και πάλιν εις την σιγήν, άμφοτέροι δέ έχώρουν τριποδίζονταν των ίππων αυτών.

Εφθασαν εις τον κώνον της Βρέας, όν διέβησαν δι' άνωμαλων άτραπών. Οι δύο ίππεις καταβάντες την έτεραν κλιτύν ε-

σταμάτησαν, όπως άναπαύσασιν τούς ίππους των.

Ο ήλιος εκλινεν εις την δύσιν αυτού, ότε ό Μαρτίνας και ό συντροφος αυτού εφθασαν εις τό χωριον Σιγκουαλιάνην. Τό χωριον τουτο ήρθευι καλυδόςσιτα τινα κατοικούμενα υπό πτωχών Ίνδων, των καλουμένων μάτους δηλαδή καλλιεργητών. Οι ιθαγενεις εινε έν γένει όκνηρότατοι, άκούμενοι άπλωσ εις τό νά συλλέγωσι τά πλούτη, άτινα δαψιλως παρέχει αυτοίς ή γόνιμος γή.

Οι Ίσπανοί μετριάς φιλοξενίας ετευχον έν τώ χωρίω τουτω. Οι Ίνδοι άναγνωρισαντες ότι ήσαν Ίσπανοί, δηλαδή πρώην δυνασται αυτών, όλιγην προθυμιαν εδειξαν, όπως τοίς φανθωσιν ωφέλιμοι.

Άλλως τε, πρό αυτών, δύο άλλοι όδοιπόροι διήλθον τό χωριον λαβόντας τας όλιας έν αυτώ διαθεσίμως τροφάς.

Ο ύπαρχος και ό θαρακίτης δεν εδωκαν προσόχην εις την κενώρησιν της στήριτης, ήτις άλλως τε ουδέν ειχε τό έκτακτον.

Ο Μαρτίνας και ό Ίωσιος λοιπόν κατέλυσαν υπό παραπήγμα τι και παρεσκευασαν οι ίδιοι κεραλήν άρνίου ψήσαντες αυτήν έντός λάκκου, όν εκάλυψαν στεγανώς.

Μετά τό γεύμα, εζηπλώθησαν επί του εδάφους, κρατούντες εγγχειριδιον έν τη χειρί. Μεθ' όλην δέ την σκληρότητα της αυτών και μεθ' όλα τά άκατάκαυστα στίγματα των κωνάπων, λίαν κεκοπιακότες όντες, άπεκοιμήθησαν.

Έν τούτοις ό Μαρτίνας επάνελαβε πολλάκις, έν τετραγαμήνω όνειρω τά όνόματα του Ίακώβου και του Παύλου, ών ή εξαφανισις εις διηνεκή μέριμναν ειχεν έμβάλει αυτόν.

[*Επειτα συνέχισα.]

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝ

[Πρός έρμηνείαν της έν τώ σημερινώ ήμερολογίω *Αρχής της Ίνδικτιου* δημοσιεύομεν χάριν των άναγνωστών ήμων τά κατωτέρω σύντομα και περιεκτικά.]

Τό διάταγμα, όπερ οι Ρωμαίοι Αυτοκράτορες εξέδιδον, κανονίζοντας τούς φόρους, ους οι πολιται επί 15 έτη όφειλον νά πληρώνωσιν εις τό Δημόσιον, εκαλείτο *indictio* Ίνδικτιών ή Ίνδικτος, όπερ Έλληνιστι διχ της λέξεως *επιτέμναις* μεταφράζεται.

Η περίοδος δ' αυτή των 15 ετών της Ίνδικτου εχορηγίμευε συγχρόνος και ως χρονολογία. (Cod.Theod.XII 12 Lex. 2) Ως εισηγητήν των Ίνδικτιώνων οι μεν θεωρούσι τον Μέγαν Κωνσταντινον τώ 312 ταύτην καθορίσαντα, οι δέ τον Αυγουστον Καίσαρα τώ 3 έτει. πρό της Χριστου γεννήσεως ταύτην εισαγαγόντα.

Τρεις δέ διάφοροι είσαι της Ίνδικτου ύπαρχουσι: ή από της 24 Σεπτεμβρίου άρχόμενη, ή από της 1 Ιανουαρίου (η και Παπική καλουμένη Ίνδικτιών) και ή των *Βυζαντινω* Αυτοκρατόρων άρχόμενη τή 1 Σεπτεμβρίου, ην μέχρι και σήμερα διατηρεί και φυλάττει ή Ανατολική Ορθόδοξος Εκκλησία.

Οι Βυζ. Αυτοκράτορες παρεδέχθησαν την 1 Σεπτεμβρίου ως αρχήν, επειδή κατά την εποχήν ταύτην συμπληρούται ή συγκομιδή των καρπών και από της εποχής ταύτης του φθινοπώρου αρχεται ή καταβολή των νέων σπόρων.

Η Εκκλησία έχει ιδίαν ακολουθίαν διά πάντα ένιαυτον της Ίνδικτου, έν δε τοίς Πατριαρχίοις τελείται και ιδία τελετή όπως ό Θεός εκύλογησεν τόν στέφανον του ένιαυτου της εκυτου χρηστότητας. Ο ιερός δέ Χρυσόστομος διέσωσεν ήμιν δύο ώραιους λόγους, ους εξεφώνησε κατά την ήμεράν ταύτην ως αρχήν του έτους.

Πρώτος εκ των Παπών της Δύσεως, όστις έποίησατο χρῆσιν της Ίνδικτου ως χρονολογίας, ειναί Φήλιξ ό γ'. τώ 490. Μετά τουτον Πελάγιος ό β'. τώ 584. Εις ιδιωτικά έγγραφα εν τη Δύσει αυτή εφρηται πρώτον τώ 423 και 443. Οι φρονούντες εισήγαγεν ό Αυγουστος πρώτος, στήριζονται επί παπικής βούλλας του 781 έν ή ή χρονολογία εκφράζεται anno IV indictionis LIII. ήτοι τώ δ'. έτει της 53 Ίνδικτιώνος.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ποιηταί, άκονήσατε τας γραφίδας σας! ιδου νέος δραματικός διαγωνισμός προβάλλει την χλιδοδραχμον φυσιογνωμιάν του. Ο δραματικός διαγωνισμός του φιλογενους κ. Ζάππα επί τη Ολυμπιακή εκθέσει του 1887.

Η ύπόθεσις του διδαχθησομένου κατά την τελευταίαν της Ολυμπιακής ταύτης περιόδου ήμέραν δράματος δέον νά ληφθή εκ της Έλληνικής ιστορίας — αρχαίας, βυζαντιανής ή μεταγενεστέρας — τό δ' έργον θά κριθή και θά βραβευθή υπό αγωνοδίκου επιτροπείας ορισθησομένης υπό του ιδίου κ. Ζάππα.

Κύριοι διαγωνισθησόμενοι! φροντίσατε νά μάθητε τούς κριτάς εγχαίρωσας, και.... *άπάντα τους!*...

Επίσης έν τη αυτή εκθέσει θέλει βραβευθή και έτερον διανοητικόν έργον.

Κατά την εκθεσιν του 1885, ες γνωστόν, έτέθη διαγώνισμα προς συγγραφήν «Ιστορίας της νεωτέρας Έλληνικής ποιήσεως» άλλ' άτυχώς ουδέν πόνημα υπεβλήθη τότε.

Εφ'ετος υπό της αντικαθιστώσης την έλλειπουσαν Ακαδημιαν φιλολογικής σχολής του Πανεπιστημιου ώρισθησαν δύο θέματα. α'. Περί της χρησιμότητος των δασών, και των αίτιων της καταστροφής αυτών κ. λ. και β'. Περί των προόδων της χημείας και της επιδράσεως της εφαρμογής αυτής επί του βίου των ανθρώπων. Άλλ' ή επί των Ολυμπίων επιτροπή, θεωρούσα και δικαίως, ότι ή χημεία εκ-

νός εφαρμόζεται παρ' ήμιν εις τό γάλα' εις τό βούτυρον και εις πάντα τά προϊόντα, άτινα νενοθευμένα εισάγομεν εις τον στομαχον ήμων, επροτίμησε τό δεύτερον.

Συμφώνως προς τας διατάξεις του καταστατικού της Χριστιανικής αρχαιολογικής Εταιρείας, τό συμβούλιον εξέλεξε τό παμψηφεί ως άντιπρόεδρον της έν λόγω εταιρείας τόν γηραιόν μεσαιονοδίτην και παλαιόγραφον *Ιωάννην Σακκελλωρα*, η περι της ικανότητος και της άρετής φήμη του όποιου επανέλαβε την άπόληψιν της ενάρετου και εθνωφελούς ταύτης εταιρείας.

Κατασκευαζομένης έν τη άνω Σύμφω πλατείαις τινός πρό του ναού του Αγίου Νικολάου ευρέθη χαλκίνη εικόνα του αγίου τουτου προ 200 περίπου ετών, ως λέγεται, κατασκευασμένη.

Ελπίζομεν ότι ή εικόνα αυτή θά αποσειον της Χριστιανικής αρχαιολογικής εταιρείας.

Ίατρος τις παρουσίασεν εις την Ακαδημιαν της Ιατρικής νέον μηχανημα ονομαζόμενον *μεγαλοσκοπίον*, τή βοηθεία του όποιου δύναται τις νά εξετάσθη τό έσωτερικόν του ανθρώπινου σώματος.

Σύγκριται εκ χονδρού σωλήνος εις τό άκρον του όποιου ευρίσκειται μικροτάτη λυχνία ανημμένη. Άνωθεν κεινται οι φανοί και έν μικροσκοπίον.

Τό *μεγαλοσκοπίον* δεικνύει τας κοιλότητας του στομάχου εις μεγάλα μεγέθη και δύναται τις νά μελετήσθη τά μέρη άτινα παρουσιάζει ούτως υπερμέτρως μεγέθυμένα.

Έν τοίς τελευταίοις άποκτήμασι του Βρετανικού Μουσείου καταλέγεται και μεταφρασίς τις της κωμωδίας του Σαίξπηρου *Δωο ευγενεις της Βερώνης* εις την Σιγκαλεστικην γλώσσαν προς διδασκαλίαν αυτής έν τώ θεάτρω της Κεϋλάνης.

Κατά τας αρχάς Αυγουστου διενεμήθη τοίς έν Ρώμη Καρδινάλιοις εκδόσις τίς εις 8ον των Λατινικών ποιημάτων του Πάπα λίαν φιλοκάλλως τετυπωμένη επί χαρτου βολίνου χρυσεύου και επιγραφομένη Leonis XIII Pontificis Maximi carmina. Τά ποιήματα ειναί κατατεταγμένα κατά χρονολογικήν τάξιν, άρχονταί δε από του 1828.

Εξ επισήμων εκθέσεων των Γαλλικών αρχών καταφαίνεται ότι ή Γαλλική Κυβέρνησις από του 1871 μέχρι του Μαΐου 1884 εδαπάνησεν εις αγοράν εικόνων και αγαλμάτων συγχρόνων καλλιτεχνών 12,700,413 αναλογούντων 900,000 φράγκων κατ' έτος.

Ο άνταποκριτής των Ημερησίων Νέων του Λονδίνου κ. H. H. Pearse ήρξατο συγγράφω την ιστορίαν της έκστρατείας του Σουδαν.

Ἐν Λονδίῳ καὶ Νέῳ Ὑόρκῳ ἐκδοθήσεται συγχρόνως τὸ σύγγραμμα τοῦ Ἐδμόντου δὲ Ἀιτίτη *Ἡ Ἰσπανία καὶ οἱ Ἰσπανοὶ*. Ἡ ἐκδοσις αὕτη προαγγέλλεται πολυτελεστάτῃ καὶ ἐστὶ πλῆρης εἰκόνων.

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Α Ι

Κύριε Διευθυντὰ τῆς Ἑβδομάδος·

Ἡ ἐν τῷ χώρῳ τῆς πλαιῆς ἀγορᾶς πολυτίμησιν διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηῶν Μεγάλη Παναγία καταστρέφεται, ὑπὸ τὰ θύματα τῆς ἐνεργοῦσης τῆς ἀνασκαφῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

Καὶ ὁ μὲν φιλόστω Μαρκῆσιος Βώθας ἀντέγραψε διὰ διακεκριμένου καλλιτέχου τὰς πολυτίμους τοιχογραφίας, καταστραφείσας κατὰ τὴν πυρκαϊάν, ἀλλὰ περὶ τοῦ εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἱστορίαν ἀνήκοντος οἰκοδομήματος τίς ἐμερίνησεν ;!

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος χάριν τῶν μηδὲν ἀσικῶν πόλεμον Ἑλλάδι· θέλωμεν δὲ ἐπανελεῖν ἀνελκυστικώτερον χάριν τοῦ οἰκοδομήματος καὶ δριμύτερον χάριν τῶν μηδὲν σεβομένων.

X.

ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο ὅτι τὸν χαρακτῆρα, τὰς βράχας, τὰς ψυχικὰς διαθέσεις ἀνθρώπου τινὸς ἰδύνατο πεπειραμένον ὄμμα φυσιογνομίας ἢ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ ἤδη ὁμοίως ἀποδεικνύεται ὅτι ταῦτα πάντα, καὶ τὸν παρελθόντα ἐπὶ βίον τινὸς δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ ἐκ τοῦ ὑποδήματος αὐτοῦ.

Ὁ περιώνυμος κριτικὸς καὶ δημοσιογράφος Σκρσαλ μὲθ' ὅτι ἐξ ἑν Παιρσιῶν ἰδιότροπὸς τις ἔχων συλλογὴν παντοίων μεταχειρισμένων υποδημάτων, μετέβη πρὸς αὐτόν.

Ὁ ὑποδηματολέκτης ἔδειξε πρὸς αὐτόν τὴν συστηματικῶς διατεταγμένην συλλογὴν του :

— Νά, αὐτὸ τὸ παπούτσι, εἶπε σταθεῖς πρὸ ἑνὸς χονδρῶ ὑποδήματος, μαρτυρεῖ ἐργάτην φιλόπονον. Τὸ πέλμα εἶνε χονδρὸν καὶ ἔχει καρδιά, τὰ ὅποια ἐτρίφθησαν διὰ ἰσά, ἀπὸ τακτικῆς βαδισμα. Τὸ τακτοῦν φαίνεται χαλασμένο ὀλόκληρον, δὲν εἶνε στραβοπατημένο, τὸ πόδι ἐπατοῦσε βλέπετε γερὰ ἐπάνω εἰς τὸ παπούτσι. Δὲν τὰ ἔβαρε μὲ μογιὰ, ἀλλὰ τὰ ἤλειψε μὲ λίπος· ἦτο λοιπὸν οἰκονόμος. Αὐτὸ τὸ πτωχικὸν καὶ γερὸν ὑποδύμα μὴ κάνει νὰ φαντασθῶ ὀλόκληρον ζωὴν γεμάτην τιμὴν καὶ ἐργασίαν.

Ἴδου ἐν ἄλλο παπούτσι τὸ ὅποιον μοῦ φανεροῦναι, τούναντιον ἕνα ὀκνηρὸν καὶ μέθυσον ἄνθρωπον. Δὲν ἐπεριπατοῦσε μὲ αὐτό, τὸ εἶπε, πάντοτε μεθυσμένος, καὶ τὸ πόδι του ἐκτυπῶσε εἰς τὰ χαλίικα τοῦ δρόμου. Τὸ πέλμα δὲν εἶνε πολὺ χαλασμένο καὶ ὁμοίως τὸ δέμα ἐπάνω ἀπὸ τὰ δάκτυλα ἔχει τρύπας. Τοῦτο πρέχεται διότι οἱ δάκτυλοι συνεσπᾶντο ἀπὸ ἀνυπομονήσιν καὶ μανίαν εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ

χαρτοπαιγνίου· ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὑποδήματος τούτου εἶχε πλῆθος κακιῶν.

Ἴδου ἐν ἄλλο ὑπόδημα· βλέπετε, ἔχει πολὺ ὑψηλὸν τακτοῦν· στοιχηματικῶς ἐστὶ ἀνήκεν εἰς ἀνθρώπον μικροσώμον ἀλλὰ φιλάρεσκον, ὅστις προσεπάθει νὰ φανῇ ὑψηλὸς καὶ ἐκαμάρωνε, ῥίπτων τὸ βάρος τοῦ σώματος του ἐπὶ τοῦ τακτοῦν, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του ὑψηλὰ καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω κλῖνωσας. Τὸ ἐναντίον συμβαίνει εἰς τοὺς δειλοῦς. Ἡ ῥοπή τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἔμπρὸς φέρει τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος πρὸς τὸ ἔκρον τοῦ πέλματος, καὶ ἐδῶ, βλέπετε, τὸ ὑπόδημα εἶνε περισσότερον χαλασμένον.

Ταῦτα διηγῆται ἀπαθέστατα ὁ γάλλος δημοσιογράφος, ὡς ἄνθρωπος πολλὰ ἰδὼν παραξένα εἰς τὴν ζωὴν του.

Πόσον ὥρασι θὰ ἦτο ἂν ἀπεδεικνύετο ἀσφαλῆ ἡ νέα αὕτη μέθοδος πρὸς μελέτην τῆς φυσιογνομίας. Δὲν θὰ ζητούμεν πλῆρην τὴν ψυχὴν τῶν ἄλλων ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀλλ' ἐντὸς τῶν ὑποδημάτων.

Ὅταν μὰς ὁμιλῇ τις περὶ πράγματος σπουδαιοτάτου τὰ μείγιστα ἐνδιαφέροντος ἡμᾶς δὲν θὰ εἴχομεν προσηλωμένα τὰ βλέμματά μας εἰς τὴν μορφήν του, ἀλλ' εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ ἐρωτῶν ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ ἀπὸ τὴν φυσιογνομίαν τῆς ἰδανικῆς φίλης του ἂν τὸν ἀγαπᾷ θὰ προμηθεύεται ἀπὸ τὴν ὑπερτίαν τὸ κομψὸν πέδιλόν τῆς καὶ θὰ ἐρωτᾷ περὶ τοῦ μουστικῶ τῆς καρδίας τῆς.

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΩΝ ΙΡΣΚΟΑ

Ἡ ὁμοσπονδία τῶν Ἰρσκόα, ἧτις σημαντικὴν κατέχει θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς βορείου Ἀμερικῆς βραβεύεται ἐξαιρετικῶς πρὸς πολιτισμῶν, ὅν οἱ Ἴνδοι δὲν κατανοοῦσι μὴ δυνάμενοι ἢ ἀφομοιωθῆσι πρὸς αὐτόν.

Ἡ κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐργάζεται μετὰ ζήλου λίαν ἀξιοπαίον ὅπως διατηρήσῃ τὰ τελευταῖα ἔχνη τῶν Ἐρυθροδέρμων, τὰ ποικίλα ἰδιώματα αὐτῶν, τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς μύθους των.

Κατὰ τοὺς Ἴνδους· οἱ προπάτορες των ἐλάτρευον, ὡς αὐτοί, τὸ Μέγα Πνεῦμα, τὸν κυριάρχον καὶ πλάστην τοῦ Σύμπαντος. Ἐπίστευον εἰς μέλλουσαν ζωὴν, ἧτις ἀπεικονίζετο ἐν τῇ φαντασίᾳ των ὡς γεννησομένη ἐν κωνηγετικῷ χώρῳ, ἔνθα ἡ ἀγρὰ ἦτο ἀείποτε ἀφθονός. Ἡ λατρεία των περιωρίζετο εἰς προσφορὰς ἐκ καννῶν καὶ εἰς χοροὺς ἰδιορρυθμοὺς μετὰ φαντασιῶν ἐνδυμασιῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου Πνεύματος. Σήμερον δὲ παρὰ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ αὐταὶ γνώσεις προέρχονται ἐξ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Ἐρυθροπῶν προγενεστέρως τοῦ δεκάτου ἑκτου αἰῶνος, περὶ ἧς ἀτελεστάτως ἐστὶ ἐνδείξεις ἔχομεν, ἀλλ' ἧτις βεβαίως ἔλαβεν ὑπόστασιν.

Οἱ ἀληθεῖς θεοὶ τῶν Ἰνδῶν, ὧν ἀνευρίσκει τις τὴν παραδόσιν καὶ παρὰ τοῖς ἀσπασκαμένοις τὸν Χριστιανισμῶν Ἴνδοις, ἦσαν θεοὶ ὕλικοι καὶ ὄρατοι, λατρευόμενοι ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἀρχαίαις μυθολογίαις ἀνελόγως τῆς εὐγνωμοσύνης ἢ τοῦ τρέ-

μου, ὧν ἐνέπνεον. Ὁ Χινὸν ἦτο ὁ θεὸς τοῦ κεραυνοῦ καὶ ὅτε Ἰρσκόα τις ἤκουε τὸν κεραυνὸν μυκώμενον ἔσπευδε νὰ κάψῃ ὀλίγον καπνὸν ὅπως ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον. Εἰς τὸν Χινὸν ἀποδοῖδουσι τὴν καταστροφὴν τῶν γιγάντων, οἵτινες ἐδήρουν τὴν γῆν καὶ πᾶσα ἀνακάλυψις ὀστέων τῶν μεγάλων παυδέρμων ἢ τῶν μεγάλων ἀνοδόντων, ἄπερ κατὰ τοὺς τριτογενεῖς ἢ τετατογενεῖς χρόνους διέτρεχον ἐλευθέρως τὴν Ἀμερικὴν, προσεπιβεβαίωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν τὸν μῦθον. Ὁ δυτικὸς ἀνεμὸς, ὅστις ἐπέφερε βροχὴν, ἦτο ὡσαύτως θεὸς εὐεργετικὸς. Συνμερίζον μετὰ τοῦ Hinun τῆς τιμῆς τῆς κατατροπώσεως τῶν γιγάντων. Ὁ βορείος ἀνεμὸς τούναντιον ἦτο θεὸς κακὸς καὶ λίαν ἐπιφοβός. Συνεπῆγε μετ' αὐτοῦ τὸ ψῦχος, τὴν καταστροφὴν τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν καὶ τὴν φυγὴν τῆς ἀγρᾶς. Ἡ ἡχὴ ἦτο ὁ θεὸς τοῦ πολέμου ἐπιφορισμένος νὰ κχιτῆσθαι τὴν ἀντιπαρὰ τὸν Ἰρσκόα αἰσθητὴν εἰς μακρὰς ἀποστάσεις καὶ οὕτως νὰ τοῖς ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην.

Τὰ πνεύματα διεδραμάτιζον πρόσσπον λίσαν σοβαρὸν καὶ τινὰ μὲν ἦσαν ἀγαθοποιά, ἀλλὰ δὲ κακοποιά, ἐξ αὐτῶν δὲ τὰ μᾶλλον ἐπικίνδυνα ἦσαν οἱ λίθινοι γίγαντες καὶ ἐν πλείστοις μύθοις ἀναφέρονται αἱ φοβεραὶ τιμωρίαι, ὡς ἐπέβαλλον εἰς τοὺς ταλαιπώρους Ἴνδους. Οὕτως παραθέτομεν τὰς *gardras Keralas*, μίαν τῶν μᾶλλον παραδόξων μυθολογιῶν, οἵτινες ἐπλάσθησαν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας. Αἱ ἀσώματοι αὐταὶ κεφαλαὶ ἐκαλύπτοντο διὰ μακρῶν βυστρύχων, οἵτινες ἀντικαθίσταν τὰς πτέρυγας καὶ ἐπέτρεπον αὐτοῖς νὰ διατρέχωσι τὸ κενόν. Ὁ παλαιότερος μῦθος τοῦ Χινὸν ἀναδεικνύει αὐτὸν ἀποκαλυπτόμενον τὸ πρῶτον εἰς κωνηγὸν καταληφθέντα ὑπὸ καταγίδος. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστραπῶν τοῦ κεραυνοῦ ἤκουσε φωνὴν καλοῦσαν αὐτόν. Ὑπήκουσε καὶ εὐρέθη μεταρρησμένος εἰς τὰ νῆρα ὑπὲρ τὰ ὑψηροτέρη δένδρα. Ἡ αὐτὴ φωνὴ τὸν διέταξε νὰ παρατηρήσῃ τὴν γῆν καὶ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἐξελπεν ὄντιν γιγαντικῶν μήκους. Ἐπειδὴ ἀπήντησεν ἀπορατικῶς, τῷ ἐτριψάν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀμέσως εἶδεν εὐκρινῶς τὸ τέρας νηχόμενον ἐν λίμνῃ. Ἐν τῶν περὶ αὐτὸν ἰπταμένων πνευμάτων ἠθέλησε νὰ φωνεῖσθαι τὸν ἐχθρὸν ταύτου τῆς ἀνθρωπότητος· δὲν κατάρθρωσεν ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἐδέησεν ὅπως καὶ ὁ κωνηγός, ὅτε ἤλθεν ἡ σειρά του, νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησιν τοῦ Χινὸν. Ἐτείνε τὸ τόξον του καὶ τὸ βέλος αὐτοῦ διστρόφησεν τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄψεως, οὕτως δὲ φωνεθῆν τὸ τέρας ἔπαυσε νὰ ἐνοχλῇ τοὺς Ἐρυθροδέρμους.

Χαριστερός μῦθος εἶναι ὁ τῆς νεάνιδος, ἣν ὁ πατὴρ τῆς ἠέλησε νὰ ἐξαναγκάσῃ ὅπως ὑπανδρευθῆ γέροντα, οὗ τὸν ἔρωτα ἀπέκρουεν. Ἀπελιπίθεισα, εἰσώρθησεν εἰς ἀκάτιον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸ εἰς τὴν καταφορὴν τοῦ καταρράκτου Νιχαρά, προτιμήσασα σκληρὸν θάνατον πρὸ τῆς φοικῆς τοῦ νὰ καταστῇ σύζυγος ἀνδρός, ὅν δὲν ἤγάπα. Εὐτυχῶς δι' αὐτήν, ὁ Χινὸν εὐρίσκατο ἐν τινι πλῆστεστάτῳ σπηλαίῳ ἡ-

σχολλημένος περὶ τὴν θέαν τῶν ἀναβλυζόντων ὀδόντων. Ἀνεπέτασε τὰς πτέρυγας του ἐνεστὸν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου καὶ ἦν ὁμοίως ὡς ἐνετρίβετο ἐπὶ τῶν ἀπορώων πετρῶν καὶ ἀνήρπασε τὴν νεάνίδα. Αὕτη ἐξῆσεν ἐπὶ τινὰς ἐδέχθησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ παρ' αὐτῷ καὶ ἐμαρτύρησεν τὸν λόγον τῆς ἀποτροπαίου ἀσθενείας, ἧτις ἀνεπαίστως τοὺς ἰδικούς της. Τεράστιος ὄντι κρύπτετο ὑπὸ τὰς καλύβας των. Ἐξήρχετο μόνον τὴν νύκτα καὶ ἐδηλητηρίαζε διὰ τοῦ τοῦ τὰς πηγᾶς, ἐξ ὧν οἱ Ἴνδοι ἠντλοῦν τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς ὕδωρ. Οἱ νεαροὶ καθίσταντο ἡ λεία του καὶ οὐδέποτε ἐξήρχου ὅπως κορέσωσι τὴν πείναν του. Ἡμέραν τινὰ ὁ Χινὸν ἐπληροφόρησε τὴν νέαν ὅτι ὁ γέρον, ὅστις ἐξέζησεν αὐτὴν εἰς γάμον, ἀπέθανε καὶ τῇ παρηγγεῖλε νὰ ἐπανελεῖν εἰς τοὺς οἰκείους της καὶ νὰ ἐπανελάβῃ αὐτοὺς ὅτι παρ' αὐτοῦ εἶχε μάθη. Αὕτη ὑπήκουσε καὶ ὑπεκρέωσε τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἀκούσθη ἐν τῇ λίμνῃ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν· ἀλλ' ὁ ὄφις δὲν ἠδύναστο νὰ ἀπατηθῇ καὶ ἀκολουθήσας τοὺς Ἴνδους προὔτιθετο νὰ εἰσδύσῃ ἐκ νέου ὑπὸ τὴν κατοικίαν των. Ὁ Χινὸν ἠγρύπνει ἀκόμη καὶ ὅτε εἶδε τὸν ὄφιν ἐπιτυχῶς τὸ σκοποῦ τοῦ ἐξείσευσε κατ' αὐτοῦ βολὴν κεραυνοῦ, ἧς ὁ φοβερὸς κρότος ἀντήχησε μακρὰν· ἀλλ' ὁ ὄφις ἐπληρώθη μόνον, ὁ δὲ Χινὸν ὄραε νὰ διπλασιασθῇ τὰς βολὰς που ὅπως κατακεραυνώσῃ τὸ τέρας. Ἀμα οἱ Ἐρυθροδέρμοι ἐθεοποιήθησαν περὶ τοῦ θανάτου του, τὸν ἠραπασαν καὶ τὸν κατεκρήμνισαν εἰς τὸν Νιχαράν. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὄρος τι κατέβαινε τὸν ποταμὸν καὶ ἄμα ἔφρασεν εἰς τὸν καταρράκτην μόνον τὸ βάρος τοῦ σώματος του ἐπήνεγκε τὸ σχῆμα τοῦ πετάλου, ὅπερ οἱ βράχοι παρουσιάζουσι ἔτι.

Ἐν ταῖς Σκανδιναυσίαις, ἐξ ὧν ἴσως προέρχονται οἱ μῦθοι οὗτοι, οἱ νάνοι ἐδεικνύοντο εὐσπλαγχοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἴδου διήγημα συχναίως ἐκτιθέμενον ὑπὸ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Οἱ Ἰρσκόα οἱ Χεροκέοι οἱ κατοικοῦντες τὴν Φλωρίδα εὐραίοκετο εἰς διηκετὴ πόλεμον. Μετὰ πάλιν διακρέσασαν πλέον τῶν δύο ἐτῶν, οἱ Ἰρσκόα προπαρσκευάζοντο νὰ ἐπανελεῖσιν εἰς τὰς ἐστίαις των. Καθ' ἣν μάλιστα ἐσπέραν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν των περιέπεσαν εἰς ἀσθένειαν, οἱ σύντροφοὶ του τὸν ἐγκατέλιπον εἰς τὰς ὄχθας ἐνὸς τῶν πολυαριθμῶν ποταμῶν, οἵτινες βρέχουσι τὰ Ἀλλεγάνας.

Ἐπανελθόντες εἰς τὰς καλύβας των ἀφηροῦνται ὅτι ὁ ἀρχηγὸς περιεπλανήθη καὶ πιθανῶς εἶχε γείνει αἰχμαλωτός. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν οἱ νάνοι τὸν προσέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Καθ' ἣν στιγμὴν προσέδοκα τὸν θάνατον μετὰ τῆς σωτικῆς ἀποφάσεως Ἰνδῶν, ἀκάτιον προσωμίσθη εἰς τὴν ἀκτὴν τρεῖς νάνοι ἐπήδσαν εἰς τὴν γῆν ἐπλησίαν τὸν ψυχρὰ γοῦντα καὶ τῷ διηγήθησεν ὅτι ἐβάδιζον πρὸς ἔρευναν γιγαντικῶν ζώων, ἄπερ ἐπεθῆμον νὰ καταστοῦσιν διὰ νὰ τὰ τιμωρῶσιν διὰ τὴν φθορὰν, ἣν ἐπροξέ-

νον τοῖς ἀνθρώποις. Εἶχον μάθη ὅτι διάφορα τῶν τεράτων τούτων ἐμελλον νὰ προσέλθωσιν εἰς ἀλμυρὰν λίμνην κειμένην οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ ὅπως δροσίωσι τὴν δίψαν των καὶ ἐκεῖ μετέβαινον νὰ τὰ φωνεῦσων. Ἀνεχώρησαν ὅπως ἐκπληρώσωσι τὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν των. Μόλις ἐκρύπτοντο εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, εἶδον τὴν γῆν ἠνεωγμένην καὶ μέγαν βούβαλον ἐξερευγόμενον ἐξ αὐτῆς. Εἰς τὴν πρόσκλησιν του δύο βούβαλοι ἀναστήματόν τι μικροτέρου προσήλθον εἰς συνάντησιν. Καὶ τὰ τρία ζῶα ἤρχισαν νὰ πίνωσιν, εἶτα κατεκλίθησαν νὰ κοιμηθῶσιν. Οἱ νάνοι τὰ παρεσύλαττον, ἐξήκοντι τὸν τὰ βέλη των καὶ ἐφόνευσαν τοὺς βούβαλους. Ἐπανεβλῶν ἀκολουθῶν πρὸς τὸν Ἴνδον ἀσθενῆ, τὸν ἐθεράπευσαν καὶ τὸν ἐπανεφέραν εἰς τοὺς οἰκείους του ὅπου ἔσπευσε νὰ τιμωρῆσῃ ἐκείνους, οἵτινες τὸν εἶχον ἐγκαταλίπῃ οὕτως ἀνάδρομα. Κατὰ τὴν κίνησιν, εἶδον περὶ τὴν ἀλμυρὰν λίμνην σωρούς ὀστέων πολὺ μεγαλύτερων ἀπὸ τὰ τῶν ζώων, ἄπερ τοῖς ἦσαν γινώστα. Ἦσαν τὰ ὄστα τῶν θυμάτων των νάνων. Σήμερον, προσθέτουσιν οἱ Ἴνδοι, ἡ ἀποστολή των ἐπεπλήρωθη· τὰ μεγάλα ζῶα ἐξέλιπον καὶ μετ' αὐτῶν οἱ νάνοι, οἵτινες ὄφειλον νὰ πολεμῶσι πρὸς αὐτὰ.

Ἄλλοι μῦθοι δεικνύουσι βρυκόλακας ἐπανερχομένους εἰς οὐς τόπους ἐξῆσαν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὄχλησας ταύτης ἐπισκέψασα, οἱ Ἴνδοι φροντίζουσι πάντοτε νὰ θέτωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου των νεκρῶν τὴν προτιμητέαν ὑπ' αὐτῶν τροφήν καὶ ὅταν νήπιόν τι ἀποθνήσκῃ, ἐπιθέτουσιν εἰς ἑκτέραν των χειρῶν του σπάρρανα ἐμβεβαπτιμένα εἰς τὸ μητρικὸν γάλα. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ παραδόξος συνήθεια, ἣν ἔχουσι, πρὶν ἢ ἐκκινήσωσι, νὰ τρίβωσι τὸ πρόσωπον των τέκνων διὰ λευκῆς τέφρας ὅπως μὴ ἦναι δυνατόν τοῖς πνεύμασι, ἐν οἷς τὰ τέκνα ταῦτα ἐξῆσαν, νὰ τὰ ἀναγνωρίζωσι παρὰ τοῖς Ἰρσκόα ὡς παρ' ἀπασί τοῖς πρώτοις λαοῖς, οἱ μάγοι εἶναι πολυάριθμοι καὶ διηγήματα ἀκούστως ἀνανεούμενα δὲν ἐπιτρέπουσιν οὐδέ μίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς δυναμείας των. Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττηται τις ὅταν βλέπῃ αὐτὴν αὐτὴν τὴν δοξασίαν διακωνίζομένην ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν παρὰ τοῖς μᾶλλον πεπολιτισμένοις λαοῖς. Οἱ Ἰνδοὶ μάγοι μεταμορφοῦνται κατὰ θέλησιν εἰς κύνας, χοίρους, πτηνὰ· μεταφέρονται ἐσπευσμένως εἰς οὓς τόπους θέλουσι νὰ μεταβῶσι καὶ οὐαὶ ἐκείνοις οἵτινες ἤθελον τοὺς συνατήσῃ εἰς τὰ νυκτερινὰ ταῦτα ταξείδια. Τίς δὲν ἀναγνωρίζει ἐν αὐτοῖς τὰς νυκτερινὰς συνελεύσεις τῶν ἡμετέρων μάγων καὶ τὰ διηγήματα, ἄπερ προξενούσιν ἐκεῖ φοικὴν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ἐξοχῶν μας;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ἄδαμαντολογία.— Ὁ ἀδάμας ἦτο ἀνεκαθεν γνωστός. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων ἐξαρῶσσοτο ἐν Ἰνδία, καὶ

ἡ Βέρνεο παρήγεν ἐπίσης ἀδάμαντα. Ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀδαμαντῶρυχιῶν τῆς Βρασιλίας χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1729, ἡ δὲ τοῦ Ἀκρωτηρίου ἀπὸ τοῦ 1870. Αἱ δύο αὐταὶ χώραι παράγουσι σήμερον ἀδάμαντας πρὸς χρῆσιν δλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ἔτησίαν ἀδαμαντῶν παραγωγή τῆς Βρασιλίας ἀνέρχεται εἰς δέκα ἑκατομμύρια φρ. τοῦ δὲ Ἀκρωτηρίου εἰς 100 ἑκατομμύρια, κατελθούσα μέχρις 75 ἑκατομ. τῷ 1883. Αἱ Ἰνδία καὶ Βέρνεο δὲν παράγουσι σχεδὸν πλέον ἀδάμαντας.

Οἱ ἱστορικοὶ καλούμενοι ἀδάμαντες προέρχονται ἐξ Ἰνδῶν, ἐκτὸς ἑνὸς προσεχόμενου ἐκ Βρασιλίας. Ἐν τοῖς περιώνυμοις τούτοις πολυτίμοις λίθοις περιλαμβάνονται οἱ ἀδάμαντες τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας, ἐκτιμηθέντες εἰς 20 ἑκατ. κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1791. Ὁ ἀντιβασιλεὺς βαρὼν 136 καράτια, εἶνε ὁ ὡραϊότατος, ὁ καλλίων λελαξευμένος, ἂν μὴ ὁ μάντων, ἐξέτιμηθη εἰς 1 ἑκατομ. φρ. ὁ κυανὸς ἀδάμας τῶν 67 καρατιῶν εἰς 3 ἑκατομ. Πάντες οἱ ἀδάμαντες τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας ἐκλάπησαν τῷ 1791, εἶτα δ' ἀνευρέθησαν ἐν μέρει, ἐντὸς κρύπτῃς τῶν Ἡλυσιῶν Πεδίων, δι' ἀνωνόμου ἐπιστολῆς ὑποδειχθέντα· ἀλλ' ὁ κυανὸς ἀδάμας ἐλλείπει, ὡς καὶ ὁ Σαοσὴ ὁ ἀδάμας, ὅν Κάρολος ὁ Τρομερὸς ἔφερε ἐν τῷ κράνος αὐτοῦ κατὰ τὴν μάχην τοῦ Γκράνσον, ἐν ἣ καὶ ἔπεσε, καὶ ὅστις περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀμειδορφίου. Ὡς γνωστόν, ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις προτίθεται νὰ πωλήσῃ τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος.

Οἱ σημαντικώτατοι τῶν ἱστορικῶν ἀδαμαντῶν μετὰ τὸν Ἀντιβασιλεῖ, εἶνε τὸ Μεσημβρινὸν Ἀστρον, ὅστις ἀνευρέθη ἐν Βρασιλίᾳ ὑπὸ αἰθιοπίδος τῷ 1753. Ὁ Κορίνθιος ἦ ὄρος φωτός, ἀξίας 6 ἑκατομμυρίων, κοσμῶν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Ὀρλώφ, κλαπεῖς ἐν Ἰνδία ὑπὸ γάλλου στρατιώτου ἐξ ἑνὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ εἰδώλου τοῦ Βράγμα, καὶ ἀγορασθεὶς βραδύτερον διὰ Αἰκατερίνην τὴν Β' τῆς Ρωσίας ὑπὸ τοῦ κόμητος Ὀρλώφ. Ὁ Πολιδὸς ἀστὴρ ἀνάκων εἰς τὸν Γιουσουούφ, καὶ τέλος ὁ κυανὸς ἀδάμας τοῦ Χόπ, πλουσιωτάτου Ἀγγλου.

Μάγιστρος καὶ ἱατρός.— Οἱ κοιλιόδουλοι παρακαλοῦνται νὰ υποβάλωσιν εἰς πειθαρχίαν τὴν γαστέρα των. Ἡ τροφή καὶ ἡ ἐκτακτὸς καλοφαγία γαρφαλίζουσι μὲν ἠδονικῶς τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ κάπτουσι ἠρέμα καὶ τὸν τάφον. Ἱατρός τις ὀνοματὶ Ἐπίστος, ὄρακίς ἐπισκέπτετο πλουσίους ἀσθενεῖς μετέβαιναν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐνηγκαλιζέτο τοὺς ἀρχιμαγείρους.

— Φίλε μου, τοῖς ἔλεγε, σὺς ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας παρέχετε εἰς ἡμᾶς τοὺς ἱατρούς. Ὁ δὲ Διογένης παρωμοίαζε τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ παραγμίζει μὲ πολλὰ καὶ ποικίλα ἐδέσματα, πρὸς κελάρη, εἰς τὸ ὅποιον ἐπισωρεῖνται τρό-

φιμα. Αι ἀσθένειαι βριθουσιν εἰς τὸ ἐν, ὡς ποντικοὶ εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐκ τῆς παραινέσεώς μας ταύτης δὲν ἐξαιρούμεν διόλου τοὺς ἱερωμένους μας.

Στατιστικὴ τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου.—Περὶ ἄρτος τις καὶ ὑπομονητικώτατος Φιλαναγνώστης εὐηρεστήθη ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν τὴν ἐξῆς στατιστικὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σελίδων, τῶν στηλαῶν, τῶν γραμμῶν καὶ τῶν στοιχείων τῶν ἐξῆς Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων:

Ἐφημερίδος, Ἡμέρας Ἐφημερίδος, Ἀκροπόλεως, Ἡμέρας τῶν Ἀθηνῶν, Πρωίας, Ἡμέρας, Παλιγγενεσίας, Ἐστίας καὶ Ἑβδομάδος. Ἡ στατιστικὴ αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς κατὰ τάξιν:

Ἀκρόπολις. Σελίδες 4 στηλαὶ 20 γραμμαὶ 2,700 στοιχεῖα 94,300.

Ἑβδομάς. Σελίδες 12 στηλαὶ 36 γραμμαὶ 2,520 στοιχεῖα 88,680.

Ἡμέρας τῶν Ἀθηνῶν. Σελίδες 10 γραμμαὶ 1850 στοιχεῖα 88,376.

Ἐστία. Σελίδες 20 στηλαὶ 40 γραμμαὶ 2,240 στοιχεῖα 88,120.

Ἐφημερίς. Σελίδες 4 στηλαὶ 12 γραμμαὶ 1272 στοιχεῖα 68,688.

Παλιγγενεσία. Σελίδες 4 στηλαὶ 12 γραμμαὶ 1,020 στοιχεῖα 42,840.

Ἡμέρας Ἐφημερίς. Σελίδες 4 στηλαὶ 8 γραμμαὶ 520 στοιχεῖα 26,000. (διπλῆ στοιχεῖα 52,000).

Πρωία. Σελίδες 4 στηλαὶ 8 γραμμαὶ 512 στοιχεῖα 24,376.

Ἄρτος. Σελίδες 4 στηλαὶ 8 γραμμαὶ 536 στοιχεῖα 24,812.

Ταῦτα πάντα ἐννοεῖται κατὰ προσέγγισιν.

Βεβαίως οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἑβδομάδος δὲν θὰ λησμονήσωσιν ὅτι αὕτη δὲν ἔχει γνωστοποιήσεις καὶ ἀγγελίας ὥστε τὰ 88,680 χιλιάδας στοιχεῖα τῆς εἶνε ὕλη πραγματικὴ.

Φυσιογνωμία.—Ἀνέκχθεν ἦτο γνωστὸν ὅτι τὰ ψυχικὰ συναισθήματα ἀπεικονίζοντο ἐν τῇ ἐκδηλώσει αὐτῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ κοινωνικοῦ βίου εἶχον διδάξῃ τὸν ἄνθρωπον ν' ἀναγινώσκῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰς σκέψεις τῆς διανοίας ἢ τὰ αἰσθητικὰ τῆς καρδίας. Πολὺ πρὶν ἢ ἡ ἐπιστήμη μελετήσῃ τοὺς νόμους τῆς ἐκφράσεως εἶχε γεννηθῆ ἑμπειρικὴ τις τέχνη, ἀνευ κανόνων καὶ μεθόδων ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱὸν μεταδιδομένη, ὡς κληρονομία χυδαίας πείρας.

Ὁ Λαβράτης, ἐν τῇ περὶ φυσιογνωμίας βιβλίῳ αὐτοῦ ἀναφέρει τὸ ἐπόμενον παραδειγμα οὐρανότητος παρατηρήσεως καὶ διαγνώσεως τῶν ψυχικῶν διαθεσῶν:

Φίλος τις τοῦ Τ. . . διαμένοντος ἐν Β. . . εἰσῆλθεν ἡμέραν τινα εἰς τὸν οἶκόν του με πρόσωπον, ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ φαιδρὸν καὶ ἀτάραχον. Περαιτῶς τῆς ὑποθέσεως δι' ἣν εἶχε μεταβῆ, ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Δὲν σὰς ἀφίνω νὰ φύγετε, εἶπεν ὁ Τ.

1 Αἱ σελίδες τῶν γνωστοποιήσεων ὑπελογίσθησαν ὡς περιέχουσαι ὕλην.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Δὲν θὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν ὁ Τ. κλειδόνων τὴν θύραν.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφήσατέ με νὰ φύγω, διατί μοῦ φέρεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Διότι ἀναγκινώσκω εἰς τὸ πρόσωπόν σας ὅτι μελετᾶτε ἔγκλημα.

— Ποίος; ἐγώ; πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῆτε ὅτι εἰμπορῶ νὰ πράξω τοιοῦτο πρᾶγμα...

— Μελετᾶτε καὶ φανεύσατε κάποιον ἄλλον ὡχρίασε καὶ ὠμόλογον ὅτι ὁ Τ. ἀσφαλῶς ἐμάντανσε. Τῷ ἐνεχείρισε πιστόλιον, ὅπερ ἐκράτει κεκρυμμένον διηγηθεὶς εἰς αὐτὸν ὀδυνηρὸν ἐπεισόδιον. Ὁ Τ. ἀπήλλαξε τὸν φίλον του τῆς δυσχεροῦς περιπτώσεως, ἥτις ἐμελλε νὰ τὸν ἐξωθήσῃ εἰς ἔγκλημα.

Σκέψεις ἀκαίσιμοδῶν.

τὰ Κύθηρα, τὰ πλησίον τῆς Λακωνίας ὄντα, θεωροῦνται μὲν Ἐπτάνησος, ὑπάγονται δὲ εἰς τὸν Νομὸν Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας;!

Ἡ σκηνὴ ἐν καπηλείῳ χωρίου τινός.

Ἱερεὺς. Τί θὰ πῆ Σύνταγμα;

Ἀμφοδιάσκαλος (παυσανίας). Σύνταγμα θὰ πῆ «ἡ τὰν ἐπὶ τάφ».

Ἱερεὺς. Πᾶσι νὰ πῆ;

Ἀμφοδιάσκαλος. Ὁ ἕνας σὲ διορίζει καὶ ὁ ἄλλος σὲ παύει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

143. Αἶνιγμα.

Ἀπὸ ἅνα χερί τρυφερὸ αἶμα μπορεῖ νὰ βγάγῃ μὰ μὲ νεράϊδας δάκτυλα αὐτὸ τὸ ἴδιον χερί ὥρατον καλλιτέχνημα ἐνίσσε τὸ κάνει καὶ — πῶς ζηλεύω! — στή γιορτῇ ἄλλου νὰ τὸ [προσφέρῃ...]

144. Στοιχειόγραφος.

Μ' ἐν πρᾶγμα, εἶν' ἀδύνατον, ὅτ' εἴμ' ἐγὼ νὰ [γίνῃ] ἄλλ' ἂν μοῦ βγάλῃς ἕνα μί καὶ ἕνα σίγμα βάλῃς, καὶ ἂν, ἄσπλαγχνε, μετανοῶν πάλιν τὸ σίγμα βγάλῃς, σίμοι! οὐδὲν θὰ μείνῃ! . . .

145. Συλλαβόγραφος.

Ἐλάσε μί, γέλασε δύο καὶ σὺρεῖς αἰρινιδίως καὶ θὰ γίνῃς γελοῖος.

146. Ἀνωδὸς αἶνιγμα.

Παποῦσαι παληοπάπουσαι Μὲς τὸ νερὸ μουσκεύει.

147. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Εἰς ποίαν ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς τετραστίχον δημοτικὸν ἄσματος:

«Ἡ Μόσχω τότες γόθηκε μετ' τὸ σπαθὶ σὺ χέρι... Τόρα νὰ ἴδῃτε πόλεμον καὶ γυναικῶν ντουφέκια!.. Σὰν τοῦ; λαγοῦ; ἐφάγαν καὶ πῶς δὲν κυττάζουν, κέταξαν τὰ ντουφέκια τους, μόνο γὰ νὰ γλυττώσουν»....

148. Πρόβλημα.

Κυρία τις ἀποθησάκων καταλείπει χερματικὸν τι ποσὸν εἰς τοῦς ὑπηρέτας τοῦ, ἐξ αὐτοῦ ὁ ὑπέρτης τοῦ θὰ λάβῃ 200 δραχμ. καὶ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπολειπομένων ὁ μάγειρος τὸ 1)5 τῶν ὑπολειπομένων καὶ 400 δραχμᾶς καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ 520 δραχμῶν ὁ ἀμασηλάτης. Ποῖον ἦτο τὸ κληροδοτηθὲν τοῦτο ποσόν;

149. Ὁρήλιμος γινώσις.

Παρατηρήσατε ὅτι κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας ἀκούονται ἀπὸ μεγίστης ἀποστάσεως καὶ οἱ μάλλον ἀπομακρυσμένοι κρότοι π. χ. ἤχοι τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν κ. λ.;

Πῶς ἐξηγεῖται τοῦτο;

130. Ἀπρόοπτος.

Διαστὰς τὸ κεντράριον δὲν παράγεται ἀπὸ τὸ νῦτ, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ νῦτ;

ΛΥΣΕΙΣ

132. Ἡμερος. — 134. Κύβος. — 135. Ἀργυρος. — 136. Ἰσόμοι. — 137. Ἰσόμοι. — 138. Ἰσόμοι. — 139. Ἰσόμοι.

132. Ἡμερος. — 134. Κύβος. — 135. Ἀργυρος. — 136. Ἰσόμοι. — 137. Ἰσόμοι. — 138. Ἰσόμοι. — 139. Ἰσόμοι. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

Ὅταν ὅταν σὰς εἴπωσι τὸν δεξιὸν ἀριθμὸν προσθέτετε θ ἀφαιρεῖται τὸ ὄλον ἀπὸ τὸ 18 καὶ τὸ ὑπόλοιπον σὰς δίδει τὸν 1ον πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ὑπολοίπου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχετε τοῦς τρεῖς ἀριθμοὺς τοῦ ὑπολοίπου. Παράδειγμα: γράφεται ὁ ἀριθμὸς 734 ἀφαιρεῖται διὰ τοῦ 437 καὶ μένει ὑπόλοιπον 297. Σὰς λέγουσι λοιπὸν ὅτι τὸ τελευταῖον πρὸς τὰ δεξιά εἶνε 7 εἰζέετε τὸν μέσον ὅστις πάντοτε εἶνε 9' προσθέτοντες ἔχετε 16' ἀφαιροῦντες τότε αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 18 ἔχετε 2. λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὑπολοίπου εἶνε 297.

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄλλοι μὲν τὸ παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σελῶν ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου Ὀθωμανοῦ Σούλη ἔχει καταστραφέντος. — 140. Τὸ φῶσμα κρούει τὸ ζεστόν φαγητόν, διότι ὁ ἀήρ ἐξ οὗ σύγκριται ἡ ἀναπνοὴ λαμβάνει διὰ τῆς ἐπαφῆς μέρος τῆς θερμότητος, ἣν περιέχει τοῦτο. Ἡ θεωρία αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς τοῦ β.π.δίου, ὅπερ ἀνανεύει τὰ σπέρματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα θερμαίνονται ἐνδοσκομῆμα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἅτινα φαίνονται μὲν ὅτι τὸ δροσίζουσι, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν εἰμὴ προκαλοῦσιν ἀπώλειαν θερμαντικοῦ ἀπὸ τοῦ μεταχειριζομένου τοῦ β.π.δίου προσώπου. — 141. Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπαίξαν . . . μουσικῆν. — 142. Τὸ β ο υ λ ο κ έ ρ ι .

— 139. Τὸ ὄνομα τοῦ Σουλίου ἄ